

மாங்கையர் மலர்

அன்புமழைபொழிந்து
அவன்யிலே எம்மையெல்லாம்
படித்தீன் சுமையேடு
அசுவணைத்துக் கடித்த எமதன்புத் தடியே
படிநிலேதாம் பழியன்றிவழு பழக்கிட்டு
நீங்கள் நீடுதியில் கெடண்டசேகத்தை
மறக்கமட்டும் செல்லத்தரவில்லையே
தடியே.

புங்குதீவைப் பிறப்பிடமாகவும், வாழ்விடமாகவும் கொண்டு வாழ்ந்த

அமரர் கணேஸ் மாங்கையற்கரசி

அவர்களின் சிவபதப்பேறு குறிக்க

Digitized by www.tamilnavarasam.com
நினைவுமலர்

உ
சிவமயம்

புங்குதேவைப் பிறப்பிடமாகவும்,
வாழ்விடமாகவும் கொண்டுவாழ்ந்த
அமரர்

கணேஸ் மாங்கையற்கரசி

அவர்களின் சிவபதம்பேறு அடைந்த 31 ஆம் நாள்
நினைவாக வெளியிட்ட

நினைவு மலர்

10.05.2021

சமர்ப்பணம்

எங்கள்

அன்புத் தாயாருக்கு

இந்நூல் சமர்ப்பணம்.

அன்புமழைபொழிந்து அவனியிலே

எம்மையெல்லாம்

பாசத்தின் சுமையோடு அரவணைத்துக் காத்த

எமதன்புத் தாயே

பாரினிலே நாம் பழியின்றி வாழப் பழக்கிவிட்டு

நீங்கள் நீடுதுயில் கொண்டசோகத்தை

மறக்கமட்டும் சொல்லித்தரவில்லையே தாயே.

மாண்டவர்மீண்டதில்லை என்ற உண்மை

உணர்ந்தபின்னும் ஏங்குகின்றோம் தாயே

காலன் கொடியவன் எங்களிடம் இருந்து

பிரிவின்றி உங்கள் உயிரைப் பறித்துக் கொண்டு

சென்றுவிட்டான். நீங்கள் எம்மைவிட்டுப் பிரிந்து

எத்தனையும்கம் சென்றாலும் என்றென்றும்

நீங்காது உங்கள் நினைவலைகளுடனே

இந்தநினைவுமலரை உங்கள் நினைவாக

உங்கள் பாதங்களில்

சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

குடும்பத்தினர்

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவள் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்”

மண்மகிழ

30

•

08

•

1942

விண்சிறக்க

10

•

04

•

2021

புங்குடுதீவைப் பிறப்பிடமாகவும். வாழ்விடமாகவும் கொண்டு வாழ்ந்த

அமரர் கணேஸ் மங்கையற்கரசி

அவர்களின் சிவபதப்பேறு குறித்த

நினைவுமலர்

திதி வெண்பா

பாரிலுயிர் வியமேபகராண்டு பங்குனிமாதம்
சீரிலுயர் திதிவளரும் பூரட்டாதியில் பேரின்பமாம்
துதிபாடும் பெருமகளாம் மங்கை
பார்ந்ததுபரமன் பேறுதரும் திருவடியடைந்தார்

Prepared by: Kandaswamy Perumal
கண்டசுவாமி பெருமான்

பஞ்சபுராணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

விநாயகர் துதி

விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்கவல்லான்
விநாயகனே வேட்கை தணிவிப்பான் - விநாயகனே
விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் நாதனுமாம் தன்மையினால்
கண்ணிற் பணிமின் கனிந்து.

தேவாரம்

ஆலந்தானுகந்து அமுது செய்தானை
ஆதியை அமரர் தொழுதேத்தும்
சீலந்தான் பெரிதும் உடையானைச்
சிந்திப் பாரவர் சிந்தையுள்ளானை
ஏலவார் குழலாள் உமைநங்கை
ஏன்றும் ஏத்திவழிபடப் பெற்ற
காலகாலனைக் கம்பனெம்மானை
காணக் கம்பனெம்மானை
காணக் கண்ணடியேன் பெற்றவாரே.

திருவாசகம்

யானேபொய் என் நெஞ்சம் பொய் என் அன்பும் பொய்
ஆனால் வினையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே
தேனே அமுதே கரும்பின் தெளிவே தித்திக்கும்
மானே மருளாய் அடியேன் உனைவந்துறுமாறே.

திருவிசைப்பா

இவ்வரும் பிறவிப் பௌவநீர் நீந்தும்
ஏழையேற் கென்னடன் பிறந்த
ஐவரும் பகையேயார் துணைஎன்றாள்
அஞ்சல் என்றருள் செய்வாக் கோயில்
கைவரும் பழனங் கிழைத்தநெஞ்சாலிக்
கடைகியர் கலைதருநீலம்
செய்வரம் பரம்பும் பெரும் பற்றப் புலியூரத்
திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.

திருப்பல்லாண்டு

சீரும் திருவும் பொலியச்
சிவலோகநாயகன் சேவடிக் கீழ்
ஆரும் பெறாத அறிவுபெற்றேன்
பெற்றதார் பெறுவார் உலகில்
ஊரும் உலகும் கழறஉழறி
உமைமணவாழனுக்காட்
பாரும் விசும்பும் அறியும்பரிசுநாம்
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

தீருப்புராணம்

இறவாத இன்பஅன்புவேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார்
பிறவாமைவேண்டும் மீண்டும் வேண்டும் பிறப்புண்டேல்
மறவாமைவேண்டும் மீண்டும்நான் மகிழ்ந்துபாடி
அறவாநீஆடும்போது உன் அடியின் கீழ் இருக்கஎன்றார்.

தீருப்புகழ்

முத்தைத் தரு பத்தித் திருநகை
அத்திக்கிறை சத்திச் சரவண
முத்திக்கொரு வித்துக் குருபர
முக்கட்பர மற்றுச் சுருதியின்
முற்பட்டது கற்பித் திருவரும்
முப்பதுமு வர்க்கத்து அமரரும்

எனவோதும்
அடிபேண

பத்துத் தலை தத்தக் கணைதொடு
ஒற்றைக்கிரி மத்தைப் பொருதொரு
பட்டப்பகல் வட்டத் திகிரியில்

இரவாகப்

பத்தற்கு இரதத்தைக் கடவிய
பச்சைப் புயல் மெச்சத் தகுபொருள்
பட்சத்தொடு ரட்சித் தருள்வதும்

ஒருநாளே

தித்தித் தெய ஒத்தப் பரிபுர
நிர்த்தப்பதம் வைத்துப் பயிரவி
திக்கு ஒக்கு நடிக்கக் கழுகொடு

கழுதாடத்

திக்குப் பரி அட்டப் பயிரவர்
தொக்குத் தொகு தொக்குத் தொகு தொகு
சித்ரப் பவுரிக்கு த்ரிகடக

எனவோதக்

கொத்தப் பறை கொட்டக் களமிசை
குக்குக் குகு குக்குக் குகுகுகு
குத்திப் புதை புக்குப் பிடியென

முதுகுகை

கொட்புற் றெழ நட்பற் றவுணரை
வெட்டிப்பலி இட்டுக் குலகிரி
குத்துப்பட ஒத்துப் பொரவல

பெருமாளே !

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாதுபெய்க மலிவளஞ் சுரக்கமன்னன்
கோன்முறையரசசெய்க குறைவிலாதுயிர்கள் வாழ்க
நான்மறையறங்களோங்க நற்றவம் வேள்விமல்க
மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

கணேஸ் மங்கையற்கரசி அவர்களின் வாழ்க்கைத்தடம்

இந்துசமுத்திரத்தின் முத்தெனவிளங்கும் இலங்கைத்தீவின் வடபால் அமைந்த சப்ததீவுகளில் ஒன்று புங்குடுதீவு. பசுமையும், செழுமையும் மிக்க அவ்வூரில் இனிதாய் இல்லறம் வந்தார்கள் அமரர் சதாசிவம் நாகம்மா தம்பதிகள். இவர்களுக்கு மூத்தபுதல்வியாக 30.08.1942 இல் மங்கையற்கரசி அவர்கள் இப்பூவுலகில் அவதரித்தார். அவருடன் கூடப்பிறந்தவர்களான அமரர் இராசரெத்தினம், அமரர் இராசம்மா, அமரர் அருளம்பலம். அமரர் பூபதி, கமலாதேவி(ஜேர்மன்), பூலோகசிங்கம் (சுவீடன்), சத்தியபாமா (நோர்வே) ஆகியோர் சகோதரர்களாக அவதரித்தனர். இவர் புங்குடுதீவு ஸ்ரீசண்முகநாதன் வித்தியாலயத்திலே கல்வி பயின்று குடும்ப சூழ்நிலை மற்றும் மூத்த புதல்வியாக இருந்ததால் குடும்பப் பொறுப்பில் பங்கு வகித்தால் தொடர்ந்து கல்வி கற்று வர முடியவில்லை.

1958 ஆம் ஆண்டு புங்குடுதீவு 9 ஆம் வட்டாரத்தில் வசித்த அமரர்களான சின்னத்தம்பி, சின்னம்மா ஆகியோரின் சிரேஸ்ட புத்திரரான மருத்துவர் கணேஸ் அவர்களை மணமுடித்ததன் பலனாக நாகம்மா, சின்னத்துரை ஆகியோரை மைத்துனர்களாகக் கொண்டார்.

இல் வாழ்க்கையில் கமலா எனும் பெண் குழந்தையும் ஓர் ஆண்குழந்தையும் அடுத்தடுத்து பிறந்து இறந்த அதிர்ச்சி காரணமாக பாலதீவு அந்தோனியாரின் அருள் வேண்டி நின்றார். அதன் பேறாக சந்திராகௌரி எனும் பெண்பிள்ளையும், அடுத்து முரளிதரன், அமரர் கங்காதரன், ஸ்ரீதரன், வித்தியா தரன் எனும் பிள்ளைகளைப் பெற்று எடுத்தனர். சந்திராகௌரி (ஓய்வு பெற்ற முகாமைத்துவ உதவியாளர், மாகாண நில அளவைத்திணைக்களம், திருகோணமலை) இவருக்கு சிவகுமார் (பொறியியலாளர்) என்பவரை மணமுடித்து வைத்ததன் பலனாக சவிதா (முகாமையாளர், இலங்கை வங்கி, புல்மோட்டை), ஹரிபிரசாத் (மருத்துவர், தேசிய வைத்தியசாலை, கொழும்பு), அருண்பிரசாத் (முகாமையாளர், இலங்கை வங்கி, உப்பு வெளி), சுவேதிகா (அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தர், தொழில் திணைக்களம், திருகோணமலை) ஆகிய பேரப்பிள்ளைகளையும் கண்டார். சவிதா கஜச்செல்வனை (தொழில்நுட்ப உத்தியோகத்தர், பிரதேச செயலகம், திருகோணமலை) மணந்ததன் பயனாக அஸ்வின் (மாணவன், ஸ்ரீ கோணேசா ஆரம்ப பாடசாலை, திருகோணமலை) ஹரிபிரசாத் யதனியை

(மருத்துவர், களுபோவல மருத்துவமனை, தெஹிவளை) மணந்ததன் பலனாக ஆதிரா எனும் பூட்டப்பிள்ளையையும் கண்டுள்ளார். மூத்த மகன் முரளிதரன் (இளைப்பாறிய அதிபர், விவேகானந்தா மகாவித்தியாலயம், குச்சுவெளி) அவர்கள் செல்வநந்தினி (ஆசிரியை, கைலேஸ்வரா கல்லூரி, நிலாவெளி) என்பவரை மணம் முடித்ததன் பயனாக சுதன் (மருத்துவ ஆய்வுகூடவியலாளர், அவுஸ்திரேலியா) எனும் பேரனையும், அமரர் கங்காதரன் (ஊடகவியலாளர், ஜேர்மனி) அமுதா (ஜேர்மனி) என்பவரை மணமுடித்துள்ளார். அடுத்து ஸ்ரீதரன் (மருத்துவர், கமலா வைத்தியசாலை, கொக்குவில்) அன்புச்செல்வியை (சிரேஸ்ட விரிவுரையாளர், சித்தமருத்துவ பீடம், யாழ் பல்கலைக்கழகம்) என்பவரை மணமுடித்ததன் பேறாக ஹர்சனா (மொறட்டுவ பல்கலைக்கழகம்), ஜினோத் (யாழ் இந்துக் கல்லூரி), கவினயன் (யாழ் இந்துக்கல்லூரி) எனும் பேரக்குழந்தைகளையும், கடைசி மகன் வித்தியாதரன் (கணினி உத்தியோகத்தர், கனடா), சசிகலா (கனடா) மணந்ததன் பேறாக விதூஷா (மருத்துவ மாணவி, Queen's University Canada), விதுன் Cerleton University, Canada) ஆகிய பேரப்பிள்ளைகளையும் பெற்றார். இவ்வாறாக பூட்டப்பிள்ளைகள் வரை கண்டுயர்ந்தார். பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் உயர்நிலை அடைந்தும், வசதிகள் பல பெற்றும், தன் பிறந்த மண்ணையும், மக்களையும் நேசித்ததன் பலனாக இறுதிவரை ஊரில் இருந்து துர்க்கை அம்மனின் பாதார விந்தங்களுக்கு பணிவிடை செய்து இறுதிக்காலத்தில் அக்கோயில் நிர்வாகத்தை உரியவர்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டுத் தான் நோயுற்ற வேளையில் யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலையிலும் இறுதியில் கொக்குவிலில் தன் மகன் வீட்டிலே 10.04.2021 காலை 9.27 மணியளவில் இவ்வுலகை விட்டு இறைவன் திருவடியில் இளைப்பாறச் சென்றார். அவரின் இறுதி வேண்டுகோளுக்கு இணங்க புங்குடுதீவு மணற்காடு மயானத்திலே தகனக்கிரிகைகள் நடைபெற்றது.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!! ஓம் சாந்தி!!!

கணேஸ் மங்கையற்கரசி அவர்களின் சில பதிவுகள்

பிறப்பு : புங்குடுதீவு -10 ஆம் வட்டாரம். 30.08.1942

இறப்பு- கொக்குவில் 10.04.2021

விவாகம்: 1958

கல்வி: புங்குடுதீவு ஸ்ரீசண்முகநாதன் வித்தியாசாலை

1972-1977 வரை புங்குடுதீவு 10 ஆம் வட்டாரம் மாதர் சங்கத்தலைவி சமூகப்பணிகள்: புங்குடுதீவு சுடரும் சூறாவளியும் அங்கத்தவர், புங்குடுதீவு கால் நடைவளர்ப்பு, விவசாய ஊக்குவிப்பு, நோய்த்தடுப்பு செய்முறைகள், வங்கிக்கடன் பெற்றுக் கொடுத்தல், தனது கணவருடன் சேர்ந்து புங்குடுதீவில் பெரும்பகுதி மக்களின் பிரசவத்தில் பெரும்பங்காற்றினார்.

ஆன்மிகப் பணியில் 11ஆம் வட்டாரம், மாரியம்மன் கோவில், 10ஆம் வட்டாரம் துர்க்கையம்மன் கோவில், யாழ்ப்பாணம் பத்திரகாளியம்மன் ஆலயம் என்பவற்றில் முழு ஈடுபாட்டுடன் செயற்பட்டுவந்தவர். புங்குடுதீவு கண்ணகி அம்மன் கோவில் பணிகள் எனப் பல்வேறு பணிகளை செய்தவர்.

அரசியல்: தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி 1977 வரை

அமரர் கணேஸ் மங்கையற்கரசி அவர்கள் ஆன்மீக ஈடுபாடு உடையவர். இன்றைய உலகம் அறிவு முதிர்ச்சியாலும், அறிவியல் கண்டு பிடிப்புக் களினாலும் மிக வேகமாக முன்னேறி வருகிறது. ஆரம்ப காலத்தில் இருந்த மக்களின் வாழ்க்கை முறைக்கும், இன்றைய கால வாழ்க்கை முறைக்கும் இடையில் எத்தனை மாற்றங்கள். வருங்காலத்தில் இன்னும் பல மாற்றங்கள் ஏற்படத்தான் போகின்றன. அதில் எந்தவித சந்தேகமும் இல்லை. ஆனால் மனிதர்கள் வாழும் முறையில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறிமுறைகளில் எந்த மாற்றமும் உண்டாவதில்லை. அன்றைய கால மக்கள் எந்தவித ஒழுக்க நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றினார்களோ அதே ஒழுக்கநெறி முறைகளை இக்கால மக்களும், வருங்கால மக்களும் பின்பற்றி வர வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உலகில் மனிதர்களின் வாழ்க்கை பூரணத்துவம் பெற்றதாக இருக்கும். ஆனால் காலப்போக்கில் மக்களின் மனம் மாறும் மனோபாவத்தால், சுயநலப்போக்கால், நெறிமுறைகளை மீறிய வகையில் வாழத்தலைப்பட்டு விடுகின்றனர். அதனால்தான்

உலகில் பல இடங்களிலும் கொலை, கொள்ளை, சண்டைச்சரவுகள், பிறரைத் துன்புறுத்தல் போன்ற இன்னும் பஞ்சமாயாதகச் செயல்களும் நடந்து வருகின்றன. இத்தகைய போக்கு காலப்போக்கில் அதிகமாகி வருகின்றன. அதனால் தான் பெரியோர்கள், மக்கள் ஆன்மீகத்தில் நாட்டங்கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்கள் தம் மதத்தை அடக்கி இறைவழிபாட்டில் செலுத்தி தீவினைகளை விட்டு நல்வினைகளை புரிவர் என்று வற்புறுத்தி வருகின்றனர். அந்த வகையில் எமது தாயார் தான் இறந்ததும் தனக்கு நினைவு மலர் ஒன்று அடிக்க வேண்டும் என்றும் அதில் மக்களின் நல்வாழ்வுக்கு வழிவகுக்கும் கருடபுராணத்தை பதிப்பிக்க வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளை விடுத்திருந்தார். அதனை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு நோர்வேயில் வசிக்கும் அவரது கடைசிச் சகோதரி சத்தியபாமா அரசரெத்தினம் குடும்பத்தினர் தங்கள் சார்பில் வெளியிடவேண்டும் என்ற கோதாவில் அவர்களுடைய சார்பாக இந்நூல் வெளிவருகிறது. அந்த வகையில் சூதகாமாமுனிவர் நைமிசாரினியத்தின் முனிவர்களுக்கு கூறிய கருட புராணம் இங்கு வெளிவருகிறது. இந்நூலை ஆழ்ந்து படிப்பவர்கள் தம் வாழ்க்கையில் நல்லொழுக்கம், நன்னெறிகளைக் கடைப்பிடித்து சிறந்த முறையில் வாழ்ந்து வருவர். அவர்கள் மரணத்துக்குப் பின்னும் நற்கதி அடைவர். ஏற்கனவே எமது தந்தையார் மருத்துவர் அமரர் சின்னத்தம்பி கணேஸ் அவர்களின் நினைவு மலரில் சைவ அபரக்கிரிகைகள் பற்றி எழுதியிருந்தோம். தற்போது கருடபுராணம், இதில் இறந்தவருக்குச் செய்ய வேண்டிய சிரார்த்தம் போன்ற கருமங்களைச் செய்யும் முறைகளைப் பற்றியும், அப்படிச் செய்வதால் ஏற்படும் நன்மைகளைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

குடும்பத்தினர்.

கமலா வைத்தியசாலை,

புங்குடேவு -11

கருட புராணமும் பதினெட்டுப் புராணங்களும்

அனைத்து சாஸ்திரங்களிலும் முதன்மையானதாகத் திகழ்வது புராணங்கள் ஆகும். அப்புராணங்கள் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் வெவ்வேறு வடிவில், வெவ்வேறு பெயர்களால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. கிருத யுகத்தில் அவையே பிரம்ம தேவனால் நூறு கோடி கிரந்தங்களாக இயற்றப்பட்டது. அப்போது பிரம்மம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டது. திரோயுகத்தில் மாமுனிவர்கள் அவற்றையே பதினெட்டுப் பிரிவுகளுடன் கோடிக்கிரந்தங்களாக விரிவாகச் செய்தனர்.

திரோதா யுகத்தில் மாமுனிவர்கள் அவற்றை பதினெட்டுப் பரிவுகளுடன் கோடிக்கிரந்தங்களாக விரிவாக செய்தனர். துவார யுகத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் அம்சமான வேதவியாசர், அப்புராணங்களின் சாரங்களையெல்லாம் தொகுத்து நான்கு லட்சம் கிரந்தங்களாக விஸ்தாரமுடையதாய் பாரதாதி ஆக்கியனங்களும், பிந்திவீகீதை, பிதுரு கீதை முதலான காதைகளையும் வராக கல்பாதி கல்ப நிர்ணயங்களும் சிருஷ்டி மறுவந்தராதிசுளும் வம்சவம்சானு வரலாறுகளும் விளங்கும் படியாக பதினெட்டுப் புராணங்களாகச் செய்தார்.

முன்பெல்லாம் வேதங்களிலும், புராணங்களிலும் கூறப்படும் பொருள்கள், வேத சாஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்தவர்களால் மட்டுமே புரிந்து கொள்ள முடியும். அதனால் அக்குறையைப் போக்கி சதாரண மக்களும் பெண்களும் எளிதில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது தான் அவற்றின் பொருளை அறிந்து தம் வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க இயலும் என்ற உயரிய நோக்கத்தோடுதான் வேதவியாசர் இதிகாச நூல்களையும் பதினெட்டுப் புராணங்களையும் தம் பிரதம சீடரான சூதமா முனிவருக்குப் போதித்திருந்தார்.

பதினெட்டுப் புராணங்கள்

1. பிரம்மபுராணம்	2. பத்மபுராணம்
3. வைஷ்ணவபுராணம்	4. சைவபுராணம்
5. பாகவத புராணம்	6. நாரதீய புராணம்
7. மார்க்கண்டேயபுராணம்	8. அக்கினிபுராணம்
9. பவுஷ்ய புராணம்	10. பிரம்ம கைவர்த்தனபுராணம்

11. லிங்க புராணம்	12. வராக புராணம்
13. ஸ்கந்த புராணம்	14. வாமன புராணம்
15. கூர்ம புராணம்	16. மத்சய புராணம்
17. கருட புராணம்	18. பிரமாண்ட புராணம்

இதுவரை கூறப்பட்ட பதினெட்டுப்புராணங்களில் முதன்மையானது பிரம்மபுராணமாகும். இப்புராணங்களில் மூன்று தெய்வங்களைப் பற்றி வர்ணிப்பதாகவும், மூன்று குணங்கள் கொண்டதாகவும் உள்ளன. இவற்றுள் பத்மபுராணம், வைஷ்ணவ புராணம், பாகவத புராணம், நாரதீய புராணம், வராக புராணம், கருட புராணம் இவை ஆறும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைப் பற்றி விவரிப்பதாகும். அவர் சத்துவ குணம் பொருந்தியவர். அதனால் இவ்வகை புராணங்களை சத்துவ குண புராணங்கள் என்பர்.

பிரம்மபுராணம், பவுஷ்ய புராணம், பிரம்ம கைவர்த்தன புராணம், வாமன புராணம், பிரமாண்ட புராணம் இவை ஐந்தும் நான்முகனான பிரம்ம தேவனைப் போற்றும் புராணங்களாகும். பிரம்மா, ராஜச குணமுள்ளவர். அதனால் இவற்றை ராஜச குண புராணங்கள் என்பர்.

சைவப்புராணம், மார்க்கண்டேயப்புராணம், அக்கினி புராணம், லிங்கபுராணம், ஸ்கந்த புராணம், கூர்ம புராணம், மத்சய புராணம் இவை ஏழும் உருத்திரனைப் பற்றி விளக்கும் புராணங்கள். உருத்திரன், தாமசகுணமுள்ளவர். அதனால் இவற்றை தாமச குணபுராணங்கள் என்பர். இத்தகைய இதிகாசங்களையும், பதினெட்டுப் புராணங்களையும் தம் குருவான வேதவியாசர் வாயிலாகக் கேட்டறிந்தார் சூதமாமுனிவர். ஒரு சமயம் இமய மலைச்சாரலில் கோமதி நதிக்கரைகைக்குச் சென்றார். அப்போது அங்கிருந்து நைமிசாரண்யவனம், பூமியில் சொர்க்கம் போன்று விளங்கியது. அந்த வனத்தில் வெவ்வேறு இடங்களில் அந்தணர்களும், முனிவர்களும் வேதங்கள் ஓதுதல், வேள்விகள் புரிதல், தவம் புரிதல் போன்று பல்வேறு செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அவ்வனத்தில் சவுனக முனிவர் சந்திர வேள்வியைப் புரியும் நோக்கத்தோடு எழுந்தருளியிருந்தார். அதைக் கேள்வியுற்று முனிவர்கள் பலரும் மற்றப்பகுதிகளிலிருந்து அவ்வேள்வியில் கலந்து கொள்ளும் நோக்கத்தில் வந்து கூடினர். அச்சமயத்தில் தான் சூதமா முனிவரும் அவ்வனத்திற்கு வர நேர்ந்தது. அவரும் சவுனக முனிவரின் வேள்வியில் பங்கு கொண்டனர். சூதமா முனிவர் பதினெட்டு புராணங்களும் கற்றறிந்தவர் என்பது அங்குள்ள முனிவர்கள் அனைவருக்கும் தெரியும். அதனால் அவரிடம் தங்களுக்கும் புராணங்களைக் கூறுமாறு பணிவுடன் கேட்டுக் கொண்டனர்.

அவரும் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க ஒவ்வொரு புராணமாகக் கூறிவரலானார். அவர்களும் கேட்டுப் பயன் பெற்று வந்தனர்.

அவ்வாறே ஒரு சமயம் முனிவர்கள் சூதமாமுனிவரை வணங்கி, “மாமுனிவரே - தங்கள் கருணையினால் புராணங்கள் பலவற்றைக் கூறக்கேட்டோம். ஒவ்வொரு புராணமும் வெவ்வேறு தெய்வத்தையும், வெவ்வேறு குணத்தையும் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளதை அறிந்தோம். இப்போது நாங்கள் சாத்வீக குணமுள்ள ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு தொடர்புடைய புராணத்தைக் கேட்டறிய விரும்புகிறோம். அது ஒன்றே அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நால்வகைப் பேறுகளையும் அளிக்கவல்லது. அத்துடன் உயிரினங்களுக்கு பிறப்பும் இறப்பும் நேருவது எதனால்? அவ்வாறு மரணம் நேர்ந்த பின்பு உயிர்கள் சென்றடையும் இடம் எது, சொர்க்கமா? நரகமா? அது எதனால்? மறுபிறப்பின்றி முத்தி அடையும் வழி யாது? எக்காரணங்களினால் உயிர்களுக்கு நோய் நொடிகள் உண்டாகின்றன? எந்நிலையில் மறுஜென்மம் என்னும் ஆவிப்பிறவிகள் தோன்றுகின்றன? என்பதையும் விளக்க வேண்டும் என்று வேண்டினர். சூதமாமுனிவர் அவர்களிடம் “முனிவர்களே பயன்மிக்க விஷயங்களைப் பற்றிக் கேட்டீர்கள். இப்போது நீங்கள் என்னிடம் கேட்டது போன்று முன்பொரு சமயம் காசியப்பரின் புதல்வனும் சூரியனின் தேரோட்டி அருணனின் தம்பியும் மகாவிஷ்ணுவின் வாகனமாகிய கருடாழ்வார், ஸ்ரீமத் நாராயணனிடம் கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீமத் நாராயணனும் மனமகிழ்ந்து கூறியருளினார். அவ்வாறு அவர் கூறியருளியதையே நானும் உங்களுக்கு உலக மக்களின் நலன்கருதிக் கூறுகிறேன்” என்று கூறத் தொடங்கினார். இவ்வாறு உலகைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல்தொழிலோடு முத்தி பெறுவதற்கான வழிகாட்ட வல்லவருமான ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு, பட்சிராஸனும் பெரிய திருவடியான கருடாழ்வாருக்குக் கூறியதே கருட புராணமாகும். இப்புராணத்தில் கருடன் கேட்கும் வினாக்களுக்கு பரந்தாமன் விளக்கம் அழிப்பதும் போன்று அமைந்துள்ளது.

கருமம் புரிய வேண்டும்

ஸ்ரீமத் நாராயணனிடம் கருடாழ்வார், “பரந்தாமா இவ்வுலகில் உயிர்கள் ஏன் பிறக்கின்றன? அவர்கள் மரணமடைந்த பின்பு அவர்களில் சிலர் சொர்க்கமடைவதும், சிலர் நரகமடைவதும் எதனால்? ஒரு சிலர் மரணத்திற்குப் பிறகு ஆவிரூபமான மறு ஜென்மத்தை அடைகிறார்களே அது எதனால்? எத்தகைய புண்ணியம் செய்தால் ஜென்மம் நீங்கும்? எத்தகைய செயல் புரிவதால் முத்தி என்னும் பரமபதத்தை அடையலாம்? மேலும் உயிர்கள் முன்பு செய்த பாவங்களை மரண காலத்தில் நீக்கிக் கொண்டு நற்பேறு வழி என்ன? மரணத்தறுவாயில் யாரை நினைத்தால் நற்கதி உண்டாகும் என்பதை விளக்க வேண்டும்” என்று பல்வேறு கேள்விகளைக் கேட்கிறார். அதற்கு மஹாவிஷ்ணு உலக நன்மையின் பொருட்டு விளக்கமளிக்கிறார்.

பிறப்பு என்பது இயற்கையானது என்பது மட்டுமல்ல பிறப்பு பெற்ற ஒவ்வொருவரும் உலகில் எத்தனைக் காலம் வாழ்ந்தாலும் ஒருநாள் இறக்கப்போவது நிச்சயமானது. இதில் எந்த விலக்கும் எவருக்குமில்லை என்றாலும் உலகில் பிறந்து விட்ட யாரும் இதைப்பற்றி எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. அறிவுடையவர்கள் கூட இதைப்பற்றி நினைப்பதில்லை. தன் உயிர்களை எடுத்துச் செல்வதற்கும் எமன் ஒருவன் எந்நேரத்திலும் காத்திருக்கிறான். என்றாவது ஒருநாள் அப் பிடியில் சிக்கி மரணமடையப் போவது நிச்சயம் என்ற நினைப்பே தோன்றுவதில்லை. அதனாலேயே மக்கள் தம் வாழ்நாட்களை வீணாகக் கழித்து வருகின்றனர். அப்படியின்றி பிறப்பு எய்திய தாம் இறக்கப்போவது நிச்சயம் என்று அறிந்து அறிவுடையவர்கள் அஞ்சி நற்கருமங்களை புரிந்து அறநெறிப்படி வாழ்ந்து வருவர். தமக்குரிய கருமங்களை ஒழுங்காகச் செய்து வருபவர் எவரோ அவரை அவர் செய்து வரும் கருமங்களே காப்பாற்றும். அதனால் ஒவ்வொருவரும் தாம் பிறந்த குலத்திற்குரிய கருமங்களைச் செய்து வர வேண்டும். அவ்வாறு செய்து வருபவர்கள்தான் உயர்நிலை அடைகிறார்கள்.

உலகில் பிறக்கும் மனிதர்களை அவரவரின் தொழில் முறைமைக்கேற்ப நான்கு வகைகளாகக் கூறுவர். அவர்கள் பிராமணர்கள், ஷத்திரியர்கள், வைசியர்கள், சூத்திரர்கள் ஆவர். இவர்களில் பிராமணர்கள் சாத்வீக குணமுடையவர்கள். இவர்கள் வேள்விகளுக்குரிய வேத மந்திரங்களை ஓதுதல், உபதேசித்தல், யாகம் புரிதல், திருமணம் செய்வித்தல், ஈதல், ஏற்றல் ஆகிய கர்மங்களை புரிவர். வைசியர்கள் ஓதல், வேள்வி புரிதல், பொருள் சம்பாதித்தல், ஈதல், பசு கன்றுகளை காத்தல், ஏர் உழுதல் ஆகிய ஆறு

கர்மங்களைப் புரிவர். ஷத்தியர்கள் ஓதல், வேள்வி புரிதல், ஈதல், உலகைக் காத்தல், படைப்பயிற்றுதல், போர் புரிதல் போன்ற ஆறு கர்மங்களைப் புரிவர். சூத்திரர் ஓதல், மற்றத்தொழில் புரிபவர்களுக்கு உதவியாகப் பணியாற்றுதல், பொருள் சம்பாதித்தல், உழுதல் ஆகிய ஆறு கர்மங்களைப் புரிவர். தத்தம் கர்மங்கங்களில் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இருந்து வருவதே அவர் மேற்கொள்ளும் தவமாகும். அதனால் போக இன்பத்தை மட்டுமன்றி யோகமென்னும் உயர்நிலையையும் அடைந்து நீண்டகாலம் வாழ்வார். ஒருவரும் பிறர்பொருள் மீது இச்சை கொள்ளக்கூடாது. அப்படி இச்சை ஏற்படுமானால் அதனால் அவர் துன்பத்திற்குள்ளாக நேரும். அதுமட்டுமன்றி அவர் செய்த எத்தகைய தவப்பயனையும் பாழ்படுத்திவிடும். ஆதனால் ஒருவர் எத்தகைய கர்மம் புரிபவர்களாக இருந்தாலும் பேராசையை விட்டு பற்றற்றவராக இருந்தால் அவரே ஆனந்த வாழ்வு வாழ்பவராவார். அவரையே மற்றவர் போற்றுவார்.

பிறவிகளில் உயர்ந்தது

ஸ்ரீமந் நாராயணன் மானிடப் பிறவியின் சிறப்புப் பற்றி கருடாழ்வாருக்கு விளக்குகிறார். உலகத்தில் எண்பத்து நான்கு லட்சம் யோனி பேதங்கள்- அதாவது கருப்பை உற்பத்திகள் உள்ளன. அவற்றை அண்டசம், உற்பிசம், சராயுசம், சுவேதம் என்கிற நான்கு வகைகளாகக் கூறுவர்.

அண்டசம்:- முட்டையிலிருந்து கருத்தோன்றி பிறப்பன. அண்டசமாகும். இதற்குச் சான்றாகப் பறவை இனங்களைக் கூறலாம். இவற்றில் இருபத்தொரு லட்சம் தோன்றின.

உற்பிசம்:- நிலத்தினின்று தோன்றுவன. மரம், செடி, கொடி, புல், பூண்டு முதலான தாவர வகைகள் இவற்றிலும் இருபத்தொரு லட்சம் தோன்றின.

சராயுசம்:- கருப்பையிலிருந்து தோன்றுவன. மானிடர், விலங்குகள் முதலியவை. இவற்றிலும் இருபத்தொரு லட்சம் தோன்றின.

சுவேதசம் - வியர்வையிலிருந்து, நீரிலிருந்து தோன்றுவன. இவற்றிலும் இருபத்தொரு லட்சம் தோன்றின.

எல்லாப் பிறவிகளிலும் மானிடப்பிறவியே மேலானதாகும். கிடைப்பதற்கரிய புண்ணிய பிறவியாகும். மானிடர்களுக்கு மட்டுமே பொருள்களை கண்டறிய கண்களும், வெளி விடயங்களை கேட்டறிய காதுகளும், சுவையை உணர நாக்கும், பொருள்களின் மணத்தை முகந்துணர நாசியும், தொட்டு உணர்வதற்கு ஸ்பரிசு உணர்வுமாக ஐம்புலன்களும் உள்ளன. அதற்கு மேலாக நன்மை தீமைகளை பகுத்தறிவதற்கான பகுத்தறிவு உணர்வு மானிடர்களிடம் மட்டுமே உள்ளன. பலகோடி பிறவிகள் இருப்பினும் மானிடப்பிறவியே அரிதானது. எளிதில் கிடைக்கக்கூடிய பிறவி அல்ல. பறவை, தாவரம், விலங்கு போன்ற பிறவிகளைக் கடந்து அடையப்பெறும் பிறவியாகும். மானிடப் பிறவியே சொர்க்கம், மோட்சம் போன்ற நற்பேறுகளை அடைவதற்குக் காரணமாக அமைகிறது.

ஆசைகளால் ஏற்படும் விளைவுகள்

மானிடர்கள் நற்காரியங்களைப் புரிவதையே நோக்கமாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தால் நல்லுலகம் அடைவர். அவ்வாறன்றி தீயகாரியங்களைப் புரிந்து வந்தால் நரகலோகம் அடைவர். இவ்வுலகில் மானிடர்களை ஆட்டிப்படைப்பது ஆசைகள். அந்த ஆசைகளை மூன்றாகப் பிரித்துக் கூறலாம். மண், பொன், பெண். இந்த மூவகை ஆசைகளில் மயங்கி தம் மனச்சாட்சிக்கும் தம் மான உணர்வுக்கும் மாறான தீய காரியங்களில் ஈடுபட நேருகிறது. இதனால் நீதி, தர்மங்கள் அழிக்கப்படுகின்றன. அந்நிலையில் மானிடராகப் பிறந்தும் மிருகங்களுக்கு ஒப்பான காரியங்களில் ஈடுபட்டு விடுகின்றனர். மானிடருக்கு ஆசை கூடாது என்பது பொருளல்ல. அதிலும் மிதமான ஆசை இருப்பது நல்லது. அப்படியின்றி அதுவே மிகுமானால் பேராசையாகின்றது. மானிடரிடம் பேராசை மிகும் போது அறிவு மங்கி விடுகிறது. அன்பு அழிந்து போகின்றது. அறநெறி தவற நேருகிறது. பேராசை மிகுதிப்படும் போது எவ்வளவு கிடைத்தாலும் மனம் திருப்தி கொள்வதில்லை. பொன், பொருள் ஆசைகள் மிகுதிப்படும் போது அதுவே மண் ஆசையாக மாறி மானிடர்களை அலைக்கழிக்கிறது. இந்த இருவகை ஆசைகளும் வளர அதுவே பெண்களுடன் இன்பமனுபவிக்கும் பெண்ணாசை ஏற்படுகிறது.

தம் ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் எண்ணத்தில் சுயநலக்காரனாகின்றனர். பஞ்சமா பாதகச் செயல் புரியவும் அஞ்சுவதில்லை. பிறருக்கு புரியவும் தயங்குவதில்லை. அவர்களின் ஆசைகள் அவர்களின் மதியை மங்கச் செய்யும். தம்மை விட கீழானவர்களையும் கரம் குவித்து வணங்க

வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. இதனால் தம் நிலையில் தாழ்வுறுகின்றனர். பிறரால் இகழப்படக்கூடிய நிலை அடைகின்றனர். அவர்களின் வாழ்நாளில் இறுதி வரை அவர்களின் ஆசை நிறைவேறாமல் போய்விடுகிறது. அது மட்டுமன்றி அவர்கள் இறந்த பிறகு நரகத்திற்கே ஆளாகின்றனர். அதனால் மானிடராக பிறந்தவர்கள் பேராசை இல்லாதவராக, தூய்மையும், பக்தியும் கொண்டவராய், தானம், தருமம், தவம் போன்றன புரிபவர்களாக திகழ்ந்தால் உயர்வான நிலை அடையலாம்.

பிரேத ஜென்மம்

உலக நாயகனான மாதவனிடம் கருடாழ்வார், மாடர்களுக்கு இறந்த பின்பு ஆவிருபம் ஏற்படாமல் இருப்பதற்கான வழிமுறை என்ன என்று கேட்கின்றார். அதற்கு கருணையே வடிவான பரந்தாமன் விளக்கமளிக்கிறார். மானிடர்கள் இறந்த பிறகு வேறு ஒரு சரீரத்தை அடைவது என்பதுதான் நிகழ்வது. அப்படியின்றி அவர்கள் ஆவி ரூபமான மறு ஜென்மத்தை எடுப்பது என்பது கொடியது. இந்நிலை 5 வயதுக்குட்பட்டவர்களுக்கு ஏற்படுவதில்லை. மானிடர் தாம் இறப்பதற்கு முன்பாகவே மறுஜென்மம் ஏற்படாமல் தவிர்க்க வேண்டி விருஷோற் சர்க்கம் எனும் கருமத்தை செய்ய வேண்டும். அதாவது காளைக் கன்று ஒன்றை தானமாகக் கொடுக்க வேண்டும். இந்த கருமத்தையன்றி வேறு எந்த வகையான கருமங்களைப் புனிதப் பயன் போன்று எந்த செயற்பாட்டாலும் தான தருமங்கள் புரிந்து இக் கொடுமையிலிருந்து மீளமுடியாது. மானிடர்கள் இறப்பதற்கு முன்பு செய்தால் பிரேத ஜென்மம் ஏற்படாது தவிர்க்கலாம். அதுபோல இறந்த பின்னரும் செய்ய வேண்டும். மானிடர் இறந்த பின்பு அவருக்கு சிரார்த்தம் முதலியன செய்வதற்கு முன்பாக விருஷோற்சர்க்கம் எனப்படும் கருமத்தைச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் சிரார்த்தம் முதலான எதைச் செய்தாலும் அவற்றால் இறந்தவருக்கு எந்த நன்மையும் ஏற்படாது. ஒருவர் மரணமடைந்து பதினொராம் நாளன்று விருஷோற் சர்க்கம் செய்ய வேண்டும். அன்று இக்கருமத்தை செய்யாது போனால் இறந்தவருக்கு மறு ஜென்மம் ஏற்படவே திரும். விருஷோற் சர்க்கம் செய்யப்பட்டால் மறு ஜென்மம் ஏற்படாது என்பது என்பது மட்டுமல்ல, பெரியோர்கள் சென்றடையும் மோட்ச உலகை அவரும் அடைவார். மூத்த திரு திருத்தலங்கள் உள்ளன. அவற்றில் உயிர் துறப்பவர் எமனால் பீடிக்கப்படாமல் நன்மையளிக்கும் மேலுலகை அடைவார். ஒருவர் இறந்தால் அவருடைய மனைவியோ புத்திரரோ இதைச் செய்யலாம். ஒருவருக்கு பிள்ளைச் செல்வம் இல்லையென்றால் அவர் நல்லுலகம் அடையமாட்டார்.

தானங்களில் சிறந்தது

ஸ்ரீமந் நாராயணன் தான தருமங்கள் செய்வது பற்றிக் கூறுகிறார். ஒருவர் தானிருக்கும் போது தான தருமம் செய்கின்றனர். அப்படியின்றி ஒருவர் இறந்த பின்பும் அவருக்காகத் தான தருமங்கள் செய்யப்படுகின்றன. இவற்றில் எது சிலாக்கியமானது என்பதற்குப் பகவானே விளக்கமளிக்கிறார். தான தருமங்கள் எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்று சாஸ்திரவிதிகளில் கூறப்பட்டுள்ளன. அவ்விதிகளைக் கடைபிடித்து மன உறுதியும் மனத்தூய்மையும் கொண்ட நிலையில் தான தருமம் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறின்றி செய்யப்படும் தான தர்மங்கள் எத்தகைய பயனும் தருவதில்லை. ஒருவர் தானிருக்கும் போதே தான தருமங்கள் புரிய வேண்டும். அவ்வாறின்றி ஒருவர் இறந்த பிறகு அவருக்காக வேண்டி தான தருமங்கள் செய்தாலும் அவர் இருக்கும் போது செய்வதற்கும் அவரின் மரணத்தருவாயில் செய்யும் தான தருமத்திற்கு ஒப்பாகும். ஆகவே தான் ஒருவர் இருக்கும் போதே தான தருமம் செய்து விட வேண்டும். தவறினால் மரணத் தருவாயிலாவது செய்ய வேண்டும் அவ்வாறு புரிவதே மேலானது. அது மட்டுமன்றி கொடுக்கப்படும் தானம் நல்லதாக இருக்க வேண்டும்.

தானம் வாங்குபவரும் நல்லவராக இருக்க வேண்டும். அத்துடன் தானம் அளிக்கப்படும் இடமும் நல்லதொரு தலமாக இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு கொடுப்பவர் மனத்தூய்மையுடன் இருந்து தானம் கொடுக்கும் பொருளும் நல்லதாகவும், பெறுபவர் நல்லவராகவும் கொடுக்கும்படி நல்ல தலமாகவும், எல்லாமே நல்லதாக அமைந்துவிட்டால் அவ்வாறு அளிக்கப்படும் தானத்தில் கோடிப்பயனைப் பெறலாம். தானம் கொடுப்பவர் மட்டுமன்றி தானம் வாங்குபவரும் மனத்தூய்மையுடன் கற்றுணர்ந்த உத்தமராகவும் இருப்பது நல்லது. எனக் கூறப்படுகிறது. அப்படிப்பட்டவருக்கு அளிக்கப்படும் தானத்தால் அடையும் புண்ணிய பலன் அதிகமாகும். விஷத்தைப் போக்கக்கூடிய மந்திரமும், குளிரைப் போக்கக்கூடிய நெருப்பும் பிறருக்கு நன்மை செய்வதால் அதன் சக்திகளில் குறைந்து போவதில்லை. அது போன்று தான் தானம் பெறும் சான்றோரும் தம்முடைய நற்கருமத்தாலும், நல்லொழுக்கதாலும் குற்றமற்றவராகின்றனர். உயர்வான பலன் பெற விழைவோர் கோதானம் முதலான தானங்களைப் புரிய வேண்டும். அவ்வாறு தானம் புரியும் போது வேத சாஸ்திரங்களை நன்கு கற்றுணர்ந்த உத்தமரான அந்தணருக்கே அளிக்க வேண்டும். அத்தகையவர்தான் தானம் பெற்ற பொருளின் தன்மையை அறிவர். அவ்வாறன்றி வேத சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணராத எவரும் பெயரளவில்

அந்தணராக இருந்து நல்லொழுக்க மில்லாதவராகவும் இருப்பவருக்கு கோதானம் அளித்தால் அதனால் எந்தப்புண்ணிய பலனும் வராது. காரணம் தானம் பெற்றவர் தான் பெற்ற தானப்பொருளின் சிறப்பு அறியமாட்டார். அதனால் தானமளித்தவருக்கு நற்பலனுக்கு மாறாக நரகத்தை அளித்துவிடும். கோதானம் என்பது பசுவைத் தானமாகக் கொடுத்தலாகும். ஒரு பசுவை ஒருவருக்கு ஒரே ஒரு முறை மட்டுமே தானமாகக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படியின்றி ஒரு பசுவை பலருக்குத் தானமாக கொடுக்கக்கூடாது. அவ்வாறு கொடுக்க நேர்ந்தால் தானம் பெற்றவர்கள் அதை விற்று அத்தொகையைப் பங்கு போட்டுக் கொள்ள நேரும். அல்லது தானம் பெற்றவர் ஒவ்வொருவரும் அப்பசுவிடம் உரிமை பாராட்டி மாதம் ஒருவராக வைத்திருக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு ஏதாவொரு முறையை பின்பற்றினாலும் அப்பசுவைத் தானம் கொடுத்தவருக்கு எந்தவித புண்ணியமுமில்லை. அவருடைய ஏழு தலைமுறையினரோடு நரகத்தில் நீண்ட காலம் வசிக்கக்கூடிய துர்பாக்கிய நிலை உண்டாகும். அதனால் தான் தானம் செய்யும் போது உறுதியான மனத்துடனும், பக்தி சிரத்தையுடனும் முறையோடு தகுதியானவருக்குச் செய்ய வேண்டும். எதிலும் முக்கியமாக தாமே மரணத்துக்கும் முன் சுய நினைவு உள்ள காலத்திலேயே தானம் செய்வது தான் சிலாக்கியமானது. நீண்ட தூரம் பயணம் செய்பவர் தம்முடன் கட்டுச்சோற்றைக் கொண்டு செல்வார்களேயானால் பசியைப் பற்றிய கவலையே இருக்காது. அது போன்று தான் தானமளிப்பதும், தாம் உயிருடனிருக்கும் போது கோதானம் அன்னதானம் போன்றவற்றைத் தம் கையாலேயே செய்வார்களேயானால் மரணமடைந்து செல்லும் நிலையில் அவரும் பசியோ, தாகமோ இல்லாமல் நல்லுலகை அடைந்து மகிழ்வார். அவ்வாறு கட்டுச்சோறு இன்றி பயணம் செய்பவர் அடையும் கவலை போன்று தான் தானம் எதுவும் செய்யாமல் இறந்து போகின்றவர் பசி தாகத்தோடு வருந்த நேரும்.

ஒருவருக்கு மிக உயர்ந்த தானமாகக் கூறப்படுவது விருஷோற் சர்க்கம் (ரிஷப கன்று) என்பதாகும். அதனால் அன்னதானம், கோதானம் போன்ற வற்றை விட விருஷோற் சர்க்கம் செய்வதே மேலானதாகும். இன்று இருப்பவர் நாளை இருப்பார் என்பது நிச்சயமில்லை. மனிதவாழ்க்கை அறிந்தியமானது. ஆகையால் எந்த ஒரு நற் காரியங்களையும் நாளை, மறுநாள் என்று நாட்களைக் கடத்தாமல் இருக்கும் காலத்திலேயே செய்து விடவேண்டும். புத்திர பாக்கியமுள்ளவர் தம் கையால் எந்தவொரு தான தருமத்தையும் செய்யாமல் இறக்க நேரிட்டால் அவர் எந்த நற்கதியும் அடையமாட்டார். புத்திர பாக்கியமில்லாதவர் தம் கையால்

நற்காரியங்களைச் செய்வார்களேயானால் அவரது மரணத்துக்குப் பின் நற்கதி அடைவர்.

ரிஷப கன்றை தானமாகக் கொடுக்கும் போது கார்த்திகை மாத பெளர்ணமி அல்லது எந்த புண்ணிய நாளிலாவது செய்யலாம். ஊத்திராயன் காலத்து வளர்பிறையிலாவது, தேய்பிறையிலாவது, துவாசி திதியிலாவது செய்யலாம். இத்தகைய புண்ணிய திதியில் யோக நட்சத்திமும் கூடிய நாளில் புனிதமான திருத்தலத்தில் வேத சாஸ்திரங்களைக் கற்றுயர்ந்த அந்தணர்களைக் கொண்டு ஓம குண்டம் வளர்த்து வேள்வி முதலானவற்றைச் செய்ய வேண்டும். அதன் பின் அவர் நவக்கிரக பூஜை செய்து மாதர் தேவதைகளை அர்ச்சனை புரிந்து பூர்ண ஆகுதி கொடுத்து மகாவிஷ்ணுவைக் குறித்து சிரார்த்தம் செய்து காளைக் கன்றை நீராட்டி அதற்கு ஆடை, ஆபரணம் மற்றும் தூய மலர்களைக் கொண்டு அலங்கரிக்க வேண்டும். மேலும் 4 காளைக் கன்றுகளோடு அந்தக் கன்றையும் நிற்க வைத்து வேள்வியில் உண்டான அக்கினியை வலம் வரச் செய்ய வேண்டும். பின், வட திசை நோக்கி நின்று அக்காளைக் கன்றாய் பிரம்ம தேவனால் ஆதியில் படைக்கப்பட்டாய் என்று கூறி அதைத் தானம் அளிக்க வேண்டும். இந்தத் தானத்தை இந்த முறையில் இறந்து போன ஒருவருக்காகச் செய்யலாம். அவ்வாறின்றி இத்தகைய தானத்தை உயிருடனிருக்கும் காலத்தில் அவரே செய்யலாம். அவ்வாறு செய்யும் போது தம்மைக் குறித்து அந்தக் காளை கன்றின் வாலில் மந்திர நீர் விட்டு அந்த நீரைத் தன்னுடைய கையினால் ஏந்தி சிரசில் தெளித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வாறு செய்வது தான் விருஷோற் சர்க்கம் எனப்படும் தானமாகும். இத்தகைய புண்ணிய கருமத்தை ஒருவர் செய்யாமல் இறந்து போனால் அவருக்கு மறுஜென்மம் பற்றிக் கொள்ளும். அதனால் விருஷோற் சர்க்கம் செய்யாமல் மற்ற எந்த நற்கருமங்களை தமக்குத்தாமே செய்து கொண்டாலும் கூட மரணத்திற்குப் பின்பு அவரது புத்திரர், மற்றவர் பல நற்கருமங்களைப் புரிந்தாலும் கூட எந்தவித பயனும் உண்டாகாது. ஒருவர் இறந்த பிறகு தானம் செய்வது என்றால் அவர் மரணமடைந்து 16 நாளில் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு இறந்த பின்பு அவரைக் குறித்து தானமளித்தால் அவர் நற்கதி அடைந்து மகிழ்வார். அவர் பிரேத ஜென்மத்தை அடையமாட்டார். சந்நியாசிகள், முனிவர்கள் அடையும் லோகத்தை அவரும் அடைவார். அதனால் தாய், தந்தை, குரு முதலானவருக்கு தம்மாலியன்ற புண்ணியத்தை செய்ய வேண்டும். தாய், தந்தை இறந்த பின்பு அவர்களுக்கு ஆண்டு தோறும் சிரார்த்தம் செய்து வருபவர்களுக்கு நற்கதியை அளிக்கும் என்பதை அறிய வேண்டும்.

எமலோகம் செல்லும் பாதை

மகாலட்சுமியின் மணாளனான ஸ்ரீமகா விஷ்ணு பயந்து பறவை அரசனான கருடாழ்வார் பூலோகத்திற்கும் எமலோகத்திற்கும் இடைப்பட்ட தூரம் பற்றியும் எமலோகத்தின் தன்மை பற்றியும் கேட்கிறார். அதற்கு பரந்தாமன் விரிவாகக் கூறுகிறார். மானிடர் வாழும் பூலோகத்திற்கும் எமலோகத்திற்கும் இடைப்பட்ட தூரம் எண்பதாயிரம் காத தூரமாகும். ஒரு காத தூரம் என்பர் பத்து மைல் ஆகும். அதாவது பதினாறு கிலோ மீட்டர். எமலோகத்தில் தலைவனாக விளங்குபவர் எமதர்மராஜன். உலகத்தில் பிறந்து வாழும் ஒவ்வொருவரின் ஆயுட்காலம் முடிந்ததும் அவர்களின் உயிரைக் கவர்ந்து வர தம் தூதர்களை அனுப்பி வைப்பான். எமதர்மராஜன் மட்டுமன்றி எமதூதர்களும் கரிய நிறம் உள்ளவர்களாகவும், கரிய ஆடைகளை அணிந்த பயங்கர உருவமைப்புள்ளவர்களாகவும் இருப்பர். அவர்களின் முகத்தில் கடுரமும் கோபமும் மிகுந்திருக்கும். அவர்கள் தங்களிடம் பாசம், முசலம் ஆயுதங்களைக் கொண்டிருப்பர். எமதர்மன் தம் தூதர்களில் மூவரை அனுப்பி வைப்பான். அவர்கள் மூவரும் பூலோகம் சென்று ஆயுட்காலம் முடிந்த மானிடரை பாசத்தால் கட்டிப்பிணைத்து காற்று உருவமான உடலில் அடைத்து தம்முடன் எமலோகத்திற்குக் கொண்டு வருவார். அதையே ஆவியுருவம் என்பர். எமதூதர்கள் ஆயுள் முடிந்தவரை ஆவியுருவத்தில் எமலோகத்திற்கு கொண்டு வந்து எமதர்மராஜன் முன்பாக நிறுத்தி “தர்மபிரபு தங்கள் கட்டளைப்படி ஆயுட்காலம் முடிந்த இந்த ஜீவனை தங்கள் சபைக்கு கொண்டுவந்து நிறுத்தியுள்ளோம். இனி கட்டளைப்படி நடக்க சித்தமாயிருக்கிறோம்: என்று விண்ணப்பித்து வணங்குவர்.

எமதர்மராஜன் தூதர்களிடம் “கிங்கரர்களே ஆவியுருவில் உள்ள இந்த ஜீவனை நீங்களே கொண்டு போய் அவன் வீட்டிலே விட்டுவிட்டு வாருங்கள். மீண்டும் 12 நாள் கழித்து நீங்களே சென்று முறைப்படி இச்சபைக்கு அழைத்து வாருங்கள்” என்று உத்தரவிடுவான். அவ்வாறு எமதர்மராஜனான காலதேவன் கூறியதும் கிங்கரர்கள் சற்றும் தாமதிக்காது மீண்டும் எண்பதாயிரம் காதம் அந்த ஜீவனை அழைத்துச் சென்று அவன் வீட்டிலேயே அவனைக்கட்டியுள்ள பாசத்தை அவிழ்த்து விட்டுவிட்டுத் தம் லோகத்திற்கு திரும்பி விடுவர். அவ்வாறு இறந்தவர் ஆவி உருவில் எமலோகத்திற்குச் சென்று திரும்பியவர் தன் பூதவுடலுக்கு பத்து முழ உயரத்தில் நின்றிருக்கும் சுடுகாட்டில் தன் உடல் எரிக்கப்படுவதைக்

காணும்போது அவர் புண்ணியம் செய்தவராக இருந்தால் தம் உடல் எரிந்து அழிவது கண்டு மகிழ்ச்சி கொள்ளும். மற்றவர் தம் உடல் எரிந்து போவது கண்டு ஓலமிட்டு அழும். சிதையில் உடல் எரிந்து வெந்து சாம்பலாகும் போது தலை வேகும் வரை அந்த ஜீவனுக்கு தம் உடல் மீதும் மற்ற உறவுகள் , பொருள்கள் மீதுமுள்ள ஆசையானது இருக்கும். சிரசு முதல் பாதம் வரை உடல் முழுவதும் வெந்து சாம்பலானவுடன் அடுத்து அந்த ஜீவனுக்கு பிண்டத்திலான சரீரம் உண்டாகிறது.

மரணமடைந்தரின் புத்திரன் முதல் நாள் போடும் பிண்டத்தினால் சிரசும், 2ஆம் நாள் போடும் பிண்டத்தினால் கழுத்துத் தோலும், 3ஆம் நாள் போடும் பிண்டத்தினால் மார்புமாக உண்டாகிறது. இவ்வாறே நான்காம் நாளில் வயிறும், ஐந்தாம் நாளில் தொப்புளும், ஆறாம் நாளில் பிருஷ்ட என்னும் முதுகும், ஏழாம் நாளில் குய்யமென்னும் அபானவாயில், மற்றும் பிறப்புறுப்புக்களும், எட்டாம் நாளில் தொடைகளும், ஒன்பதாம் நாள் கால்களுமாக உண்டாகின்றன. 10ஆம் நாள் போடும் பிண்டத்தினால் உடல் முழுவதும் உண்டாகும். அவ்வாறு முழு உடல் பெற்றவுடன் தாம் வசித்து வந்த வீட்டுக்கு வருவார். ஆனால் வீட்டிற்குள் செல்லமாட்டார். அந்த வீட்டின் வாயிலாக நின்று வருவோர் போவேரை பார்ப்பார். இவ்வாறு பிண்ட உருவைப்பெற்ற 11ஆம் நாளிலும், 12ஆம் நாளிலும் தம் புத்திரரால் அந்தணர் மூலமாக அளிக்கப்பட்டதை உண்பர். 13ஆம் நாள் எமதூதர்கள் மீண்டும் வந்து பிண்ட உருப்பெற்ற ஜீவனை முன்போல் பாசத்தால் பிணைத்துக் கட்டி இழுத்துச் செல்வர்.

அந்த ஜீவன் தம் வீட்டைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே கதறியபடி செல்லும். எமதூதர்கள் பிண்ட சரீரம் பெற்ற ஜீவன்களை இழுத்துச் செல்லும் போது இடையில் பல இன்னல்களுக்கு ஆளாக நேரும். அவர்கள் அச்சரீரத்தை நாளொன்றுக்கு இருநூற்று நாற்பத்தேழு காத தூரம் வீதமாக பகல் இரவு என்று பாராமல் இழுத்துச் செல்வர். அவ்வாறு செல்லும் போது மரங்கள் அடர்ந்த கானகத்தைக் கடக்க வேண்டியிருக்கும். அந்த மரங்களிலுள்ள இலைகள் வாள் போன்று கூர்மையானதாக இருக்கும். அக்கானகத்தில் பெரும் கஷ்டப்பட்டுத்தான் செல்ல வேண்டும். அப்படிச் செல்லும் போது பிண்ட சரீரத்துக்கு பொறுக்க முடியாத தாகமும், பசியும் ஏற்பட்டு அவதியுற நேரும். எமலோகத்தை அடைவதற்கு முன்பாக வைவஸ்வத பட்டணம் என்ற ஒரு பட்டினத்தை அடைய நேரிடும். அங்கே பெரிய பெரிய மாளிகைகள் ஒன்றோடொன்று நெருங்கியதாகவும், அச்சந்தரும் நிலையில் பிரமாண்டமானதாகவும் இருக்கும். அங்கு பலவித

விலங்குகள் காணப்படும். அவை யாவும் பயத்தை உண்டாக்கும். கோர உருவங்கள் உடையவை. அந்த இடத்தைக் காணவே பிண்ட சரீரத்துக்கு நடுக்கமும் வேதனையும் உண்டாகும். அதுமட்டுமன்றி அந்த இடத்தில் ஆவி உருவிலுள்ள பலர் அந்த இடமே அதிரும்படி வானமே கிழியுமாறு பெருங் குரலில் ஓலமிட்டுக் கொண்டிருப்பார். அவர்கள் யாவரும் பாவஞ் செய்தவர்கள். அதைக் காண பிண்ட சரீரத்துக்குத் துக்கம் அதிகரிக்கும். அந்த இடத்தில் தண்ணீர் இருக்கும். ஆனால் அருந்துவதற்கு உதவாது. அங்குள்ள நீர் யாவும் வெப்பத்தால் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும். அதனால் தாகத்தால் அவதியுறும் பிண்ட சரீரத்துக்கு குடிக்க துளிநீரும் கிடைக்காது. அந்த இடத்தில் மேகங்கள் சூழ்ந்து இருக்கும். மழையும் பொழியும். ஆனால் அவ்வாறு பொழிவது நீராக இருப்பது இரத்தமாக இருக்கும். பிண்ட சரீரத்திற்கு பசி, தாகம் இவற்றோடு நடந்து செல்ல களைப்பும் காணப்படும். அச்சுறுத்தும் நிகழ்ச்சிகள் யாவும் கலக்கத்தை உண்டுபண்ணுவதாக இருக்கும்.

அந்த சமயத்தில் அந்த சரீரத்திற்கு தான் முன்பு வாழ்ந்த நிலை பற்றி நினைக்கத் தோன்றும். தன் மகளைப்பற்றி நினைக்கும். தான் உயிருடன் வாழ்ந்து வந்த காலத்தில் கடவுள் பக்தி இல்லாமலும், பெற்றோர் மற்றும் பெரியோர்களை மதிக்காமல் இருந்ததையும் நினைத்து வருந்தும். தனக்கு வசதி வாய்ப்பு இருந்தும் ஒருவரின் பசியையும், தாகத்தையும் போக்கவில்லையே ஒருவருக்கும் எந்த நன்மையும் செய்யாது இருந்து விட்டதோம் என்று அப்போது நினைக்கும். இவ்வாறு அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பிண்ட சரீரம் தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் செய்த பாவச்செயல்கள் எல்லாம் எண்ணிக்குமுறும். கூக்குரலிட்டுக் கத்தும். அப்போது அது யாரிடமும் தம் குறையைக் கூற முடியாது கேட்பவர் யாருமில்லை என்றாலும் ஓலமிட்டு அழுது கொண்டிருக்கும். எமதுதர்கள் அவர்களைப் பற்றி கவலைப்படாது எமலோகம் நோக்கி இழுத்துச் செல்வதிலேயே குறியாக இருப்பர்.

இறந்தவர்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்கள்

எமலோகம் சென்றடைய 12 மாதங்கள் செல்லும். அதுவரை அவர்களுக்கு உணவு அவர்களின் மகன், மற்றும் உறவினர்கள் மாதந்தோறும் படைக்கப்படும் பிண்டச் சோறுதான் உதவுகிறது. பிண்ட சரீரம் எமதூதர்கள் அளிக்கும் சித்திரவதைகளைப் பொறுக்க முடியாமல் தன் மனைவி, மக்கள், உற்றார். உறவினர்கள் போன்றவர்களை நினைத்து அவர்கள் நம்மைக் காப்பாற்ற வரவில்லையே இவ்வாறு எமதூதர்களிடம் சிக்க வைத்து வேடிக்கை பார்க்கிறார்களே என்று எண்ணிக்குமுறும். இப்படிப்பட்ட நிலையில் தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் மனச்சாட்சியின்றி நீதி, நேர்மைக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில் பலரை வஞ்சித்தும் துன்புறுத்தியும் பொன், பொருள் சேர்த்தோமே அவையாவும் யாருக்காக? இவற்றையெல்லாம் உற்றார், உறவினர்தானே அனுபவித்து இன்பமடைகின்றனர். ஆனால் நாமோ அவர்களுக்கு சம்பாதித்துக் கொடுத்துவிட்டு அதனால் பழிபாவங்களைச் சும்மந்து இவ்வாறு அல்லல்படுகிறோம் என்று வேதனையால் துடிதுடித்துப்போவர். அவர்கள் நினைப்பது, துடிப்பது யாவும் எமதூதர்களுக்கு தெரியும். அதற்காக அவர்கள் இரக்கம் காட்ட மாட்டார்கள். மேலும் துன்புறுத்தி மூடனே இப்போதுதான் உனக்கு புரிகிறதா? வாழ்ந்து வந்த காலத்தில் உன்சுகத்திற்காகவும், உன் மனைவி மக்களின் மேன்மைக்காகவும், பிறநலனைக் கெடுத்து பொன்னும், பொருளும் சேர்த்துக் குவித்தாயே அப்போது எண்ணவில்லையே. நீ எத்தனை பேருடைய உழைப்பை உனக்கு ஊதியமாக்கிக் கொண்டிருப்பாய். ஏழை எளியவர்களைப் பற்றி வேதனைப்படுபவர்களைப் பார்த்து இரக்கம் காட்டினாயா? பிறரை ஏமாற்றவும், அவர்களின் பொருள்களை அபகரிக்கவும், துணிந்தாயே, உன்னால் எத்தனை பேர் துன்பத்திற்கு ஆளாகியிருப்பர். உனக்கு மேலான கடவுளை நினைத்து வாழ்ந்தாயா? உயிருடன் வாழ்ந்த காலத்தில் எல்லாமே நீதான் என்றும் யாவும் உன்னால் தான் நடக்கிறது என்று இறுமாப்புடன் இருந்தாய். அதற்கு தண்டனைதான் இது.

இப்போது நினைத்து கூக்குரலிடுவதால் பயனில்லை. உனக்கு ஏற்பட்டுள்ள துன்பம் நீங்கிவிடாது. என்று அவர்கள் சுட்டிக் காட்டி பாசத்தை இழுத்தும் முசலத்தால் (உலக்கை போன்ற ஆயுதம்) புடைத்தும் துன்புறுத்துவர். இப்படிச் செல்கையில் எமதூதர்கள் ஓரிடத்தில் தங்குவர். அப்போது அவர் இறந்த 28 ஆம் நாளில் பூமியில் அவர் மகனால் செய்யப்படும் குறைவான சிரார்த்த பிண்டத்தை புசிக்கும். அதன் பின் யாமியம் (தெற்கு பக்கமாக இருக்கும்) எனும் நகரத்தை அடைவர். இது 30 ஆவது நாளாக

இருக்கும். இங்கு பிரேதங்கள் கூட்டமாக குடியிருக்கும். 2 வது மாத சிரார்த்தத்தின் போது அந்த ஜீவனுக்கு அளிக்கப்படும் பிண்டத்தை அருந்திய பின் எமதூதர்களால் மேற்கொண்டு இழுத்துச் செல்லப்படும். அதன் பின் அவர்கள் சங்கமன் என்ற மன்னனுக்குரிய செளரி என்ற நகரத்தை அடைவர். அந்த இடத்தில்தான் பூவுலகில் அளிக்கப்படும் 3 ஆவது மாத சிரார்த்த பிண்டத்தை ஏற்றுக் கொள்வார்.

அடுத்து அவர்கள் குரூரன் என்ற மன்னனின் ஆளுகைக்குட்பட்ட குரூபுரம் என்ற பட்டினத்தை அடைவர். அங்கு 5வது மாத பிண்டத்தை உண்ணும். அதன் பின் இரெஞ்சம் என்ற ஊரை அடைவர். அங்கு 6 வது மாத பிண்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும். அங்கு அரை முகூர்த காலம்(முக்கால் மணிநேரம்) தங்கியிருப்பார். இவ்வாறு ஜீவன் பலதுன்பங்களை அனுபவித்தவாறே ஒரு நதியை வந்தடைவர். அந்நதி பொறுக்கமுடியாத துர்நாற்றம் வீசக்கூடியது. அதையே ஜவதரணி என்பர். அந்த ஜீவன் உயிருடன் இருந்த போது கோ தானம் செய்ததாக இருந்தால் மட்டுமே அந்த ஆற்றைச் சுலபமாக கடக்க முடியும். அவ்வாறு செய்யாதவர்கள் அந்த ஆற்றில் தள்ளி பாதாளம் வரை அழுத்தித் துன்பப்படுத்துவர்.

அதிலேயே நீண்ட காலம் மூழ்கி தவிக்க நேரும். ஐவதரணி என்ற ஆறு பாயுமாறு செல்லும் நீர்நிலை அல்ல. இங்கு இரத்தமும், சீழும், சிறுநீரும், மலமுமாக கழிவுப்பொருள்கள் இருக்கும். அதன் பின் எமதர்மராஜாவின் இளைய சகோதரான விசித்திரன் என்பனின் நகரத்தை வந்தடைவர். அங்கு 6வது மாத பிண்டத்தை உண்டு பின் பயணத்தை தொடரும். 7 வது மாத பிண்டத்தை அந்த ஜீவன் உண்ண முடியாமல் தவிக்க நேரும். அந்த ஜீவன் முன் சில பிசாசுகள் தோன்றி அப்பிண்டத்தை உண்ணாதவாறு தட்டிப்பறிக்க முயற்சிக்கும். அந்த ஜீவன் வாழ்ந்த காலத்தில் பசிக்கு உணவளித்தவர்கள், பூஜை வழிபாடு செய்தவர்களுக்கு இந்நிலை ஏற்படாது. 7ஆவது மாதத்தில் அந்த ஜீவன் தாம் செல்ல வேண்டிய இடத்தின் பாதித்தாரத்தை கடந்து விட்டிருக்கும். 8 வது மாதத்தில் பக்குவபதம் என்ற பட்டினத்தை அடையும். அங்கு 8 ஆவது மாத பிண்டத்தை உண்ணும். அதன் பின் துக்கதம் என்ற ஊரை அடையும். அங்கு பெரும் துக்கத்திற்குள்ளாகி 9 ஆம் மாத பிண்டத்தை ஏற்கும். அங்கிருந்து நாதாக்கிரந்தம் என்ற பட்டினத்தில் 10ஆம் மாத பிண்டத்தை உண்ணநேரும். இந்த இடத்திலே அநேக ஜீவன்கள் ஆவி உருவத்துடன் கூட்டங் கூட்டமாக ஓலமிட்டுத் திரிந்து கொண்டிருப்பர். பின் அங்கிருந்து அகப்தம் என்ற ஊரை அடையும். அங்கு 11ஆம் மாத பிண்டத்தை உண்ணும். அதன் பின் சென்றடைவது சீதாபுரம் அங்கு கடுங்குளிர் அதில்

12ஆம் மாத பிண்டத்தை உண்ணும். அதன் பின் அந்த ஜீவன் தம் நிலையை எண்ணிப்பலம்பும். தன்னுடன் வாழ்ந்த வந்தவர்களில் ஒருவர்கூட தன் அருகில் இல்லையே என்று ஏங்கி வேதனையுறும். அந்த ஜீவன்கள் எமதூதர்களிடம் தம் உறவினர்களைப்பற்றிக் கேட்கும். அதற்கு எமதூதர்கள் உன்னுடன் வாழ்ந்தவர்கள் பூவுலகில் இப்போதும் வாழ்ந்த கொண்டே இருக்கிறார்கள். நீ மட்டும் தான் இங்கு வந்துள்ளாய். உன்னுடன் வந்துள்ளது நீ செய்த பாவபுண்ணியங்களின் பலன்தான்” என்பர். அதன் பின் எமதூதர்கள் அந்த ஜீவனை வைவஸ்வதப் பட்டினம் என்னும் லோகம் இழுத்து வருவர். அந்த எமலோகம் மிகவும் விஸ்தாரமுள்ளதாய் தேவ கன்னிகைகள் கூடியதாய் எண்பத்து நான்காயிரம் விலங்குகள் வாழ்மிடமாய் திகழ்கிறது.

ஜீவன்கள் செய்யும் பாவபுண்ணியங்களுக்கு ஏற்ப எமதர்மராஜன் அவர்களை நடாத்துவான். அவர்களின் பாவ புண்ணியங்களை அறிந்து கூறுவதற்கு என்று 12 சிரவணர்கள் என்பவர்கள் எமதர்மராஜனுக்கு உதவியாளராக இருப்பர். ஜீவன் அனைவரும் அந்த 12 சிரவணர்களை ஆராதனை செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு ஜீவன்கள் செய்யும் ஆராதனையால் சிரவணர்கள் திருப்தி அடைந்தால் அந்த ஜீவன் செய்த பாவங்களை விட்டு புண்ணியங்களை மட்டும் எமதர்மராஜனுக்கு எடுத்துரைப்பர். அதனால் 12 சிரவணர்களை ஆராதித்து வந்தாலும் மறுமையில் நன்மை பெறலாம் என்று பரந்தாமன் கூறியருள்கிறார்.

பன்னிரு சிரவணர்கள்

எமலோகத்தில் எமதர்மராஜனுக்கு ஜீவன்களின் பாவ புண்ணியங்களை எடுத்து வைப்பவர்கள் 12 சிரவணர்கள் ஆவர். இந்த அவர்களைப்பற்றி பரந்தாமன் விளக்குகிறார்.

சுகல உலகங்களிலும் பிரளயம் ஏற்பட்டு எல்லா உயிரினங்களும் மடிந்து போயின. உலக நாயகனான மகாவிஷ்ணு அனைத்து ஜீவராசிகளையும் தன்னுள் ஒடுக்கிக் கொண்டு எங்கும் நிறைந்திருந்த நீர் நிலையில் ஒரு பக்க ஆதிஷேசன் மீது யோக நித்திரை புரிந்து கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் அவரது உள்ளக் கமலத்திலிருந்து நான்முகனான பிரம்மதேவன் தோன்றினார். பின் அவர் மகாவிஷ்ணுவைக் குறித்து நீண்ட காலம் தவம் புரிந்தார். அவர் வேத சாஸ்திரங்களையும் படைப்புத் தொழிலையும் அறிந்து ஒவ்வொன்றையும் படைக்கத் தொடங்கினார். அவ்வாறு அவர்

படைத்ததும் உருத்திரன் முதலான தேவர்களும் அஸ்டதிக்கு பாலகர்களும் தத்தம் தொழில்களைப் புரியத் தொடங்கினர். தேவர்களில் மிகவும் ஆற்றல் பெற்றவராகத் திகழ்ந்த எமதர்மராஜன் ஜைமின் என்ற நகரத்தை அடைந்து அதன் அரசனாகி ஜீவன்கள் செய்யும் பாவபுண்ணியங்களை அறிய வேண்டும் என ஆராயத் தொடங்கினார். ஆனால் ஜீவன்கள் செய்யும் பாவ புண்ணியங்களை அறிய எமதர்மராஜாவால் இயலவில்லை. அதனால் எமதர்மராஜன் பிரம்ம தேவனிடம் சென்று வணங்கி நான்முகனே நான் ஜைமின் நகரத்திலிருந்து ஜீவன்கள் செய்யும் பாவபுண்ணியங்களை ஆராய முற்பட்டேன். ஆனால் என்னால் அறிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. இந்நிலையில் ஜீவன்கள் செய்யும் பாவ புண்ணியங்களுக்கேற்ப தண்டிக்கவும் காத்தருளவும் சக்தி இன்றி இருக்கிறேன். அதற்கான வழியை தாங்களே கூறியருள வேண்டும் என்று கேட்டார்.

எமதர்மராஜனின் வேண்டுகோளை கேட்டு பிரம்மதேவன் தன் கரத்தில் ஒரு தர்ப்பை புல்லை எடுத்து எறிந்தார். அதிலிருந்து பன்னிரண்டு புதல்வர்கள் தோன்றினர். அவர்களே சிரவணர்கள். அவர்கள் நீண்ட கண்களும் , அழகிய தோற்றமும் உள்ளவர்கள். மனக்கண்ணால் யாவற்றையும் அறிந்து கொள்ளும் தனி ஆற்றல் பெற்றவர்கள். அவர்கள் தம் ஆற்றலால் உலகில் பிறந்த ஜீவன்கள் அனைவரும் நினைப்பது, பேசுவது, செயல்புரிவது போன்ற அவர்களின் எல்லா செயற்பாடுகளையும் அறிந்து உணர்த்த வல்லவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை எமதர்மராஜனுக்கு உதவியாக இருக்க படைத்த பிரம்மதேவனே எமதர்மனே இனி கவலை வேண்டாம். இவர்கள் உன்னுடனிருந்து ஜீவன்கள் புரியும் பாவ புண்ணியங்களை அறிந்து உனக்கு எடுத்துரைப்பர். அதற்கேற்ப ஜீவன்களை தண்டிக்கவோ காத்தருளவோ செய்யலாம். என்று கூறி அவருக்கு துணையாக அனுப்பி வைத்தார்.

அதன் பின் எமதர்மராஜன் பன்னிரு சிரவணர்களோடு தென் திசை சென்று ஜீவன்களின் பாவ புண்ணியங்களை அறிந்து தம் பணியைச் சீராகச் செய்து வரலானான். பூமியில் தம் இறுதிக்காலம் முடிந்த ஜீவன்கள் கட்டைவிரல் பரிமாணமேயுள்ள வாயு வடிவத்தில் எமதூ தர்கள் எமபுரியை நோக்கி இழுத்துச் செல்லப்படுவர். அவர்களில் பாவம் புரிந்த ஜீவன்கள் யாவரும் பல துன்பங்களுக்கிடையில் கால்நடையாகவே இழுத்துச் செல்லப்படுவர். புண்ணியம் புரிந்தவர்களுக்கு அந்நிலை இல்லை. பலவகையிலும் தான தர்மங்கள் புரிந்த உத்தமர்கள் யாவரும் தரும் மார்க்கமாகவே அவரவர் புரிந்த புண்ணியத்திற்கு ஏற்ப அழைத்துச்

செல்லப்படுவர். பூமியில் ஜீவன்கள் தாம் வாழ்ந்து வரும் காலத்தில் சிரவணர்களைப் பூஜித்தவராக இருந்தால் அந்த சிரவணவர்கள் அவர்கள் மீது கருணை கொள்வர். அதனால் எமதர்மராஜனிடம் அவர்கள் செய்த பாவங்களை விடுத்து புண்ணியங்களை மட்டுமே எடுத்துக் கூறுவர். பூமியில் எல்லா ஜீவன்களும் சிரவணவர்களை பூஜிப்பதில்லை. அவ்வாறு சிரவணவர்களைப் பூஜிப்பவர்களின் மனம் தெளிவுடனிருக்கும். எவ்வித பாவச் செயல்களுக்கும் அவர்கள் மனம் இடந்தராது. பன்னிரு சிரவணர்களையும் பூஜிப்பது மிக எளிதாகும். பன்னிரு கலசங்களில் நீர் நிறைந்து அவற்றில் சோறு சமைத்து அந்தக் கலசங்களை அந்தந்த சிரவணர்களைக் குறித்து அந்தணருக்கு தானமாகக் கொடுக்க வேண்டும். அவ்வாறு தானம் செய்வது சிரவணர்களுக்கு திருப்தி அளிப்பதாகும். அதனால் அந்த ஜீவன்களுக்கு சுகல நன்மைகளையும் புரிவர்.

நரகங்களும் தன்மைகளும்

ஒருவர் செய்த பாவ புண்ணியங்களின் தன்மைக்கேற்பவே தண்டனை நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ஒருவர் வாக்கால் பாவ புண்ணியம் புரிந்திருந்தால், வாக்காலும், மனத்தால் செய்திருந்தால், மனத்தாலும் உடலால் செய்திருந்தால் உடலாலும் அதற்குரிய பலன்களை அனுபவிக்க நேரும். தூமிஸ்ரம் என்ற நகரம் பிறர் மனைவி, குழந்தை போன்றவர்களை அபகரித்தவர்களுக்கும், பொன், பொருள் முதலானவற்றை கொள்ளையடித்தவர்களுக்குமானது. இங்கு கணவன் அல்லது மனைவி இவர்களில் ஒருவர் மற்றவரை வஞ்சித்து வாழ்ந்தவர் அடையுமிடம். கண்கள் இருள் அடைந்து மூர்ச்சித்து விழுமிடமாகும். ரௌவம் என்பது பிறர் வாழ்க்கையைக் கெடுத்து வலுக்கட்டாயமாக பொருள்களை பறித்து தாம் வாழ்ந்தால் போதுமென்ற சுயநலக்காரர்கள் அடையுமிடம்.

மகாரௌவம் என்னும் இடத்தில் பயங்கர தோற்றமுடைய மிருகங்களால் பாவிகள் துன்புறுத்தப்படுவர். கும்பீபாகம் என்னுமிடத்தில் தன் சுயநலனுக்காக பிற உயிர்களை வதைத்த, சுவைக்காக கொன்ற இரக்கமற்ற பாவிகள் அடையுமிடம்.

பாவபுண்ணியத்தின் பலன்

ஒருவர் மரணமடைந்து ஓராண்டு முடியுந்தருவாயில் அந்த ஜீவன் பிண்டத்திலான உடலை விட்டு எமலோகத்திற்கு சென்றடைவர். ஆனால் எம்புரியை அடையுமுன்னர் ஒரு கட்டை விரல் அளவுள்ள ஒரு புதிய வடிவம் பெற்று ஒரு வன்னி மரத்தில் சில காலம் தங்கியிருக்கும். அச்சமயம் அதற்கு கர்மத்தாலாகிய புது சரீரம் உண்டாகும். அதன் பின்தான் எமதூதர்கள் அந்த ஜீவனை சித்திரகுப்தன் வசிக்கும் பட்டினத்தின் வழியாக எமலோகத்திற்கு அழைத்துச் செல்வர். அந்த ஜீவன் புண்ணியம் செய்ததாக இருந்தால் எமலோகம் அழகிய பட்டணமாகக் காட்சி தரும். பூலோகத்தில் இறந்தவனைக் குறித்து இரும்பாலாகிய ஊன்றுகோல், உப்பு, பருத்தி, எள்ளோடு பாத்திரம் ஆகிய பொருள்களைத் தானம் செய்திருந்தால் அந்த ஜீவன் எமலோகத்தை நெருங்கியவுடன் அங்க வாசலில் பூதகணங்கள் அவர்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து காலம் தாமதிக்காமல் அந்த ஜீவன் வந்திருப்பதை எமதர்மராஜனிடம் சென்று தெரிவிப்பர். பெருமளவு புண்ணியம் செய்திருந்தவரை எமதூதர்கள் துன்புறுத்தாமல் எமதர்மராஜனின் முன்பு சென்றதும் தேவர்களுள் ஒருவராக உருமாற தேவருலகம் செல்வர். அப்படியின்றி அந்த ஜீவன் பாவச் செயல் புரிந்ததாக இருந்தால் எமதர்மராஜனின் கட்டளைப்படி நரகத்தில் ஆழ்ந்து பிறகு கிருமி, புழு முதலான பிறவியை அடைவர். அவர் மானிடப்பிறவி அடைவது அரிது.

பிரேத ஜென்மம் ஏற்படக்காரணம்

ஒரு சிலர் மரணத்துக்குப் பின்னர் எமதூதர்களுடன் எமலோகம் செல்லாது காற்று ரூபமான பிரேத ஜென்மமெடுத்து பூவுலகிலேயே அலைந்து திரிந்து வருகின்றனர்.

உலகில் பிறந்து வாழும் ஒருவர் பிறருடைய பொருள்களையும், பிறர் மனைவியையும் அடைபவர் எவரோ அவரே மரணமடைந்த பின்னும் வேறு சரீரம் அடையப் பெறாமல் காற்று ரூபமான பிரேத ஜென்மத்தை அடைவர். அவர்கள் எமனுடைய காவலுக்கும் அடங்காது பசி, தாகத்தோடு பல இடங்களிலும் சுற்றித் திரிவர். இவர்கள் தன் குடும்பத்தாரையும், உற்றார், உறவினர்களை துன்பப்படுத்துவர். பிரேத ஜென்மத்துடன் இருப்பவர் தாம் வசித்து வந்த இடத்தையே சுற்றித்திரிவர். பிதுர்க்களின் தினத்தில்

வீட்டிற்கு வரும் பிதுர்க்களை வீட்டினுள் நுழையவிடாமல் வாசலிலே தடுத்து நிறுத்துவர். அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் அவிசுகளையும் அவரே வாங்கி புசித்து விடுவார். அது மட்டுமன்றி வீட்டிலுள்ள பொருள்களை குடும்பத்துடன் சார்ந்தவர்களும். பிறரும் அனுபவிக்க முடியாமலும் வீணாகக் கிடக்கச் செய்வர். தம் புத்திரர், புத்திரிக்கு சந்ததி ஏற்படாமல் செய்து வம்சநாசமடையச் செய்வார். ஒருவர் ஆண்மகவு பெறாமல் போவதற்கும், குடும்பத்தில் சண்டை ஏற்படுவதற்கும், உற்றார், உறவினர் நண்பர்களுடன் சச்சரவுடன் வாழ்வதற்கும், கடவுள் பக்தி இல்லாமல் போவதற்கும், தமக்கு கீழானவருடன் தொடர்பு கொள்வதற்கும் தந்தை, தாய், அந்தணர்கள், பெரியவர்களை இகழ்தல் என்பவற்றுக்கு பிரேத ஜென்மம் அடைந்தவராலே நிகழும்.

பிரேத ஜென்மம் நீங்க வழி

மாமரம், தென்னைமரம், சண்பகமரம், அரசமரம் போன்ற பலருக்கும் பயன்தரும் மரங்களை நட வேண்டாம். மலர்ச்செடிகளை நடவேண்டும். அந்தணர்களுக்கு பூதானம் அளித்தல். பசுக்கள் மேய்வதற்கு பசும்புல் தரைகளை அமைத்தல். தாகம் தீர்க்க தாகசாந்தி நிலையங்களை அமைத்தல். குளம், கிணறு வெட்டல். தான தருமங்கள் செய்தல் பிரேத ஜென்மம் நீங்குவதற்கு எண்ணெய் நிறைந்த குடத்தை பெரியோருக்கு தானம் கொடுக்கலாம். அதனால் இறந்தவர் பாவங்கள் நீங்கும்.

பிறப்பும் இறப்பும்

ஜீவன்களுக்கு மரணம் ஏற்படுத்துவதற் கென்றே நியமிக்கப்பட்டு இருப்பவர் எமதர்மன் ஆகும். உலகில் வாழ்பவர்கள் அவர்கள் தாங்கள் செய்யும் பல விதமான தோஷங்களால் ஆயுள் குறைந்து மரணமடைகிறார்கள். இறந்து போனவன் வீட்டில் உணவு அருந்துதல், பிறர் மனைவியை விரும்புதல், தனக்குத் தகாத இழிதொழிலை புரிதல் போன்றவர்களின் வாழ்நாள் மறைந்து இறப்பர். இகலோக வாழ்க்கைக்கும், பரலோக வாழ்க்கைக்கும் வேண்டிய நல்வினை புரியாதவரும், பெரியோர்களை மதித்து நடக்காதவர்களும், கடவுள் பக்தி இல்லாதவரும், தூய்மை இல்லாதவரும் பாவங்கள் என்று அறிந்திருந்தும் அதையே செய்பவரும் எமலோகத்தில் நரகத்தில் சிக்கி வருந்த நேரும். இவ்வுலகில் பிறந்து சஞ்சரித்து வரும் ஜீவன்களின் உடல் நிச்சயமற்றது. நிலையானது அல்ல.

இந்திரியத்தாலும், இரத்தத்தாலுமானது. உடல், உணவு, நீர் போன்றவற்றால் விருத்தியடைவது. காலையில் வயிறு புடைக்க உண்டாலும் மாலையில் சமிபாடடைந்து விடும். உடனே பசிக்கும், மீண்டும் உண்ண வேண்டும். அப்பொழுது தான் உடல் வளரும். இல்லையெனில் தளர்ந்து சீர் குலைந்த விடும். அதனால் அநித்தியமான இந்த உடல் கர்ம வினையால் மீண்டும் இவ்வுலகில் பிறவி எடுக்காமல் இருக்கும் பொருட்டு நற்காரியங்களை செய்ய வேண்டும். மீண்டும் பிறவா நிலையான மோட்சம் பெறுவதற்கான வழிவகையைத் தேட வேண்டும். அதனால் பாவங்கள் செய்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும். பாவங்கள் என்பது மனம், வாக்கு, உடல் ஆகியவற்றால் செய்யப்படுகின்றன. ஒருவர் மிகுதியான பாவங்களைச் செய்வாராயின் அவர் போன்ற இழிந்த பிறவி எடுக்க நேரிடும்.

ஒருவர் இறப்பதைவிட பிறக்கும் போதே அதிக துன்பத்தை அடைகின்றனர். தாயின் கருவில் இருக்கும் காலத்தில் தாயின் மலம், மூத்திரம் ஆகியவற்றால் அதிக துன்பத்தை அடைவார். எனவே தான் பிறவி எடுப்பது துன்பமானது. அதிலிருந்த மீள நல்லொழுக்க நற்பண்புகளை கொண்டவராகத் திகழ வேண்டும். பிறந்தவுடன் இறந்து போவது கொடிய பாவத்தினால் நேர்வது.

இறந்தவருக்கு சடங்குகள்

குழந்தை இறந்த பதினொன்று, பன்னிரண்டு நாட்களில் செய்ய வேண்டிய சில கர்மங்கள், சாஸ்திரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவர்களுக்காக விருஷோற் சர்க்கமும், விசேஷ தானதர்மங்களையும் செய்ய வேண்டியதில்லை. இருந்தாலும் இறந்து போனவர் குழந்தையாக இருந்தாலும், இளைஞராக இருந்தாலும், வயோதிபர் போன்று எந்த வயதுடையவராக இருந்தாலும் அனைவருக்கும் உகந்த கும்பதானத்தைத் தவறாமல் செய்ய வேண்டும்.

3 வயதிற்குட்பட்ட குழந்தை இறந்து போனால் அதை பூமியிலே புதைக்க வேண்டும். 24 மாதம் முடிந்து 25 மாதத்தில் இறந்த குழந்தை எனில் தகனம் செய்ய வேண்டும்.

குழந்தை பிறந்து 6 மாதங்கள் வரை சிசு என்றும், 3 வயது வரை பாலகன் என்றும், ஆறு வயது வரை குமரன் என்றும், 9 வயது வரை பவுண்டகன் எனவும், 16 வயது வரை கைசோரான் என்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. 5 வயதுக்கு மேல் 12 வயதுக்குட்பட்டவர்கள் அல்லது 12 வயதை நிரம்பியவர் இறந்து போனால் விருஷோற் சர்க்கம் முதலியவற்றைச் செய்ய வேண்டும். ஆனால் பிதுர்களுக்கான சபிண்டகரணம் செய்யலாகாது. பால், தயிர், வெல்லம் முதலியவற்றைச் சேர்த்துப் பிண்டம் போட

வேண்டும். குடை, குடம், தீபம் போன்றவற்றைத் தானம் கொடுக்க வேண்டும். இல்லையெனில் இறந்து போனவர் மறுபிறவியிலும் மரமாகத் தோன்றுவார்.

ஒருவருக்கு பிறக்கும் புத்திரர் வேறுயாரும்ல்ல. அவருடைய ஆத்மாவே ஆகும். அதனால்தான் புத்திரர் இறந்த போனால் அவருக்காக அவர் தந்தையும், தந்தை இறந்து போனால் அவருக்காக அவருடைய புத்திரரும் கர்மம் செய்ய ; வேண்டும். அந்நிலையில் ஒருவர் தனக்குத்தானே புத்திரர் ஆவார் என வேதசாஸ்திரம் கூறுகிறது.

ஒருவருக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட புத்திரர்கள் பிறந்தாலும் அவர்களில் முதல் மகனே தலைச்சன் ஆகிறான். அவரே தந்தையின் இறுதிச்சடங்குகளை செய்யக் கடமைப்பட்டவர். அவரே தம் தந்தையின் பரலோக வாழ்விற்கு உதவுகின்றனர். மற்ற புதல்வர்கள் தம் தந்தையின் இகலோக வாழ்விற்கு மட்டுமே சாதகமாக இருப்பர். ஒருவருக்கு தாம் மாலையிட்டு மணந்த மனைவியின் வயிற்றல் பிறந்த புத்திரன் அவருக்கு இறுதிச்சடங்குகளையும், கர்மங்களையும் செய்யக் கடமைப்பட்டவர்கள். மற்ற புத்திரர்கள் இருப்பின் அவர்கள் மாண்ட தகப்பனைக் குறித்து சிறிது கர்மங்களும் சிரார்த்தங்களும் செய்யலாம். ஒருவர் தமக்கு பௌத்திரன் பிறக்கக் கண்டு இறக்க நேரிடின் அத்தகையவர்கள் மறுமையில் நல்லுலகை அடைவர். கொள்ளுப் பேரனைக் கண்ட பிறகு இறந்து போகின்றவன் அதைவிட மேலான உலகை அடைவர்.

ஒருவருக்கு பெண் மகள் இருந்து அவளை எந்தப் பொருளும் கோராமல் (வரதட்சனை) ஒருவர் மணந்து அந்தப் பெண்ணுக்கு ஒரு மகன் பிறப்பாரா கில் தம் குலத்து 21 தலைமுறையினரை கரையேற்றுவார். அத்தகைய புத்திரனே தாய், தந்தையருக்கு கர்மம் செய்யத்தக்க உரிமையுடையவர்.

ஒருவருக்கு காதற்கிழத்தி இருந்து அவள் மூலமாக புத்திரர் இருப்பின் அப்புத்திரர் சிறிது கருமம் செய்யலாம். அவ்வாறின்றி முற்றிலுமாக செய்யக்கூடாது. அவ்வாறு செய்தால் செய்தவருக்கும், இறந்தவருக்கும் நரகமேற்படும். இருப்பினும் காதற்கிழத்தியின் மகன் தன்னைப் பெற்றவரைக் குறித்து ஆண்டுதோறும் சிரார்த்தம் செய்யலாம். தான தருமங்களைச் செய்யலாம்.

மனிதராகப்பிறந்தவர்கள் நல்ல நெறிமுறைகளைக் கையாண்டு நல்லொழுக்க மிகுந்தவர்களாய் சாதிக்கலப்பு செய்யாமல் ஒரு பெண்ணை மணந்து நற்புத்திரரை பெறுதல் வேண்டும் என்று பகவான் மகாவிஷ்ணு கருடாழ்வாருக்குக் கூறுகிறார்.

சபிண்டி கரணம்

இறந்தவருக்கு முன் மாண்ட 3 தலைமுறையினர் பிரேத பிண்டத்தின் இறந்தவரின் பிண்டத்தையும் ஒன்று சேர்ப்பது சபிண்டிகரணம் எனப்படும். இவ்வாறு செய்தால் இறந்தவர் பிரேத்துவம் நீங்கப் பெற்று பிதுர்த் தேவர்களோடு சேர்ந்து கொள்வார். அதனால் அவர் உயிர்துறந்த 12 ஆம் நாளிலும், மூன்றாவது பஷ்த்திலும், 6 வது மாதத்திலும் சபிண்டிகரணம் செய்ய வேண்டும்.

இந்தச் சடங்கு முக்கியமாக செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்யாதவரை இறந்து போனவர் பிரேதத்துடனே இருப்பார். அதனால் கர்மம் செய்த புத்திரருக்கு சிறிது அசுத்த தோஷம் உள்ளது. அதனால் சபிண்டிகரணம் செய்யாதவரை அப்புத்திரர் திருமணம் புரிந்து கொள்வது நல்லதில்லை. அவர் எந்தவித சுபகாரியங்களிலும் ஈடுபடலாகாது. துறவிகளுக்கு யாசகமிடக்கூடாது.

சபிண்டிகரணம் செய்து அதன் மூலம் பிண்டம் சேர்க்க இறந்தவர் பிரேதத்துவம் நீங்கப் பெற்று பிதுர்த்துவம் பெற்ற மகிழ்ச்சி கொள்வார். ஆகவே 12 ஆம் நாளிலே செய்து விடுவது உத்தமாகும்.

ஒருவர் இறந்து போனால் அவருடைய புதல்வரமட்டும் கர்மம் செய்ய வேண்டும். புத்திரன் இல்லாது போனால் இறந்தவரின் மூத்த சகோதரர் அல்லது கடைசி இளைய சகோதரர் இவரில் எவராவது செய்யலாம். அல்லது அவர்களில் ஒருவருடைய மகனாவது செய்யலாம்.

இறந்து போனவரின் சகோதரர்கள் பங்கு, பாகம் பிரித்துக் கொண்டு தனித்தனியாக வாழ்ந்துவரின் இறந்தவரின் மனைவி கர்மம் செய்ய வேண்டும்.

இறந்தவருக்கு புத்திரரும், அவரது சகோதரரும், சகோதரரின் புத்திரரும், மனைவியும் இல்லையெனில் இறந்தவரின் பங்காளி இருப்பின் அவர் செய்யலாம். அவரும் இல்லாத நிலையில் இறந்தவருக்கு மாணாக்கர் இருந்தால் அவர் செய்யலாம். அப்படி யாருமே இல்லையென்றால் புரோகிதரே அவருக்குரிய கர்மங்களைச் செய்யலாம். பெண் ஒருத்தி திருமணமாகி புத்திரரை பெறாமல் இறக்க நேரிட்டால் அவளுக்குரிய கர்மங்களை அவள் கணவனே செய்யலாம்.

சபிண்டிகரணம் செய்த பின்பு பிதூர்த்தேவர்கள் அனைவரையும் குறித்து இல்லாமல் இறந்தவரை மட்டுமே குறித்து சிரார்த்தம் செய்வது கூடாது. அவ்வாறு செய்தால் இறந்தவரும், சிரார்த்தம் செய்தவரும் சிரார்த்தம் செய்கின்ற புரோகிதரும் நரகமடைவர்.

இறந்து போனவருக்கு பலர் இருக்கலாம். இருந்தாலும் ஓராண்டு வரையிலும் ஒருவரே சகல கிரியைகளையும் செய்ய வேண்டும். ஓராண்டு முடியும் வரை நித்திய சிரார்த்தத்தோடு ஒரு குடத்தில் நீர் நிறைத்து உதயகும்ப தானத்தைச் செய்யவேண்டும்.

பாட்டன் உயிருடன் இருக்கும் போது தம் தந்தை இறந்தால் அவருக்கு சபிண்டிகரணம் செய்யக்கூடாது. பாட்டன் இறந்த பின்பு அந்த பாட்டனுக்கு சபிண்டிகரணம் செய்த பின்புதான் இறந்து போன தந்தைக்குச் செய்யவேண்டும். அவர்கள் இருவரும் இறந்த பின்பு அவர்களுக்கு சபிண்டிகரணம் செய்த பின்பு தாயாருக்குச் செய்யவேண்டும்.

ஒரு பெண் தன் கணவரையே தெய்வமென்று பாவித்து வாழ்ந்திருந்து அவர் இறந்தவுடனே தன்னுயிரை விடுவாரேயானால் அவள் மற்றவர்களைவிட நற்கதி அடைவாள். அத்தகையவள் புண்ணியவதியாகக் கருதப்படுவர். கணவனும் மனைவியும் சேர்ந்து இறந்தால் அவர்களின் புத்திரன் ஒரே சபிண்டிகரண சடங்கைச் செய்தாலே போதும். ஆனால் தனித்தனியாக சிரார்த்தம் செய்யவேண்டும். அதைப் போன்று விருஷோற் சர்க்கமும் தான தருமங்களையும் தனித்தனியே செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு ஓராண்டு வரையில் தனித்தனியே செய்து வந்தால் இருவருமே மகிழ்ச்சி கொள்வர். தன் கணவர் இருக்கும் போதோ இறந்த பின்போ வேறு ஒருவருடன் உடன்பட்ட இன்பமனுபவிக்கும் மனைவியால் தாம் பிறந்த குலத்துக்கு தோஷம் உண்டாவதுடன் அத்தகையவள் நரகத்தை அடைவாள்.

இறந்தவருக்கான கருமம்

பிதுர்களுக்கு கருமம் செய்யும் போது எண்ணெயும், தர்ப்பபுல்லையும் உபயோகிக்க வேண்டும். எள் என்பது மகாவிஷ்ணுவின் வியர்வையிலும் இருந்து தோன்றியது. ஆதனால் மிகவும் பரிசுத்தமானது. எள்ளில் கறுப்பு, வெள்ளை என உண்டு. இரண்டும் ஒரே பலனைக் கொடுக்கும். சிரார்த்த காலத்தில் கறுப்பு எள்ளையே கொடுத்தல் நன்று.

தர்ப்பை என்பது ஆகாசப்புல்லாகும். ஆதியில் இப்புல் ஆகாயத்தில் தோன்றியது. அந்தத் தர்ப்பையின் இரு முனைகளிலும் பிரமனும், சிவனும் மத்தியில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவும் வாசம் செய்வர். தர்ப்பை இல்லாமல் சிரார்த்தம் முதலான எந்தக் கர்மங்களையும் செய்யக்கூடாது. அந்தணருக்கும், மந்திரத்திற்கும், தர்ப்பைக்கும், அக்கினிக்கும், துளசிக்கும் நிரமாலிய தோஷமில்லை. அதாவது ஒரு முறை பூசித்து நீக்கியதையே மீண்டும் உபயோகிக்கலாம். அதனால் தோஷம் ஏற்படுவதில்லை. மரணத்தறுவாயில் ஒருவர் ஓரிடத்தை கோமயத்தால் மெழுகி தர்ப்பை புல்லை பரப்பி அதன் மீது எள்ளை இறைத்து அந்தத் தர்ப்பை புல் மீது படுத்து தம் கையில் தர்ப்பை புல்லையும் துளசியையும் வைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீமந் நாராயணனின் நாமத்தை வாயார உச்சரித்துபடி உயிரை விடுவாராயின் அத்தகையவர் மிக உயர்ந்த இன்ப வீடாகிய வைகுண்டத்தை அடைவர். அவ்வாறு உயிர் விடுபவர் தர்ப்பைப்புல்லின் மீது குப்புறப்படுக்கக்கூடாது. தானம் புரிவதில் உப்பு தானம் என்பது மிகவும் உயர்வானது. உப்பு விஷ்ணு லோகத்தில் உண்டாவது. அதனால் ஒருவர் உப்பை தானம் செய்வாரெனில் அவர் சொர்க்க லோகத்தை அடைவார்.

தான தருமங்களின் சிறப்பு

தானங்கள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது பருத்தி தானமாகும். இதை புரிந்தால் மகாதானம் என்பர். சாஸ்திரங்கள் அறிந்தவர்களும் பூனூல் அணிகின்றனர். பூனூல் பருத்தியினாலானதே.

எள்தானம், பசுதானம், நிலதானம், பொன், பொருள்தானம், தானிய தானம் போன்றவற்றைச் செய்தால் பாவங்கள் யாவும் விலகிவிடும். இதில் எள், பசு தானம் எத்தகைய கொடிய பாவங்களையும் போக்கவல்லது. தானங்கள் செய்வதற்கு ஒருவர் இறந்த காலமே சிறந்தது. எள்ளையும், உப்பையும் தானம் செய்தால் எமதர்மன் மகிழ்ச்சி கொள்வான். உப்புத்தானத்திற்கு எமனுக்கு பயம் இருக்காது.

குடை தானம் புரிந்தால் அவர் நிழலுள்ள பாதையாக எமலோகம் செல்வர். தீப தானம் செய்திருந்தால் காரிருள் சூழ்ந்த இடத்திலும் வெளிச்சம் தோன்றி அச்சமின்றி செல்வர்.

தீட்டு வகைகள்

ஒரு பிராமணருக்கு புத்திரர் பிறந்தாலும், ஒரு பிராமணர் இறக்க நேரிட்டாலும் அவரது தாயாதிகளுக்கு 10 நாட்கள் வரையிலும் தீட்டு உண்டு.

அகால மரணங்கள்

ஒருவர் முதுமையடைந்து இயல்பான முறையில் மரணமடைவதே சிறந்தது. தற்கொலை செய்பவர்கள், விஷம் தீண்டி மரணமாதல், விபத்துக்குள்ளாகி மரணமாதல் எவரும் நற்கதி அடையமாட்டார்கள். இவ்வாறு இறந்து போனவரின் குடும்பத்திற்கு தீட்டு என்பது இல்லை. அவர்களுக்கு உடனடியாக சடங்குகள் செய்யவேண்டியதில்லை. துர்மரணம் அடைந்தவர்கள் அந்தணராக இருப்பின் 6 மாதங்களுக்குப் பின்பும், ஷத்திரியராக இருப்பின் 2 மாதங்களுக்குப் பின்பும், வைசியராக இருப்பின் 15 நாட்களுக்குப் பின்பும், சூத்திரராக இருப்பின் இறந்தவுடனேயும் அவர்களுக்கான கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டும்.

மரணச்சடங்கு நடத்துவது எப்படி?

ஒருவர் நோய்வாய்ப்பட்டு அல்லது (முதிர்ச்சி) வயோதிபம் அடைந்ததினால் சுயநினைவற்று இருக்கும் தறுவாயில் (சேடம் இழுக்கும் நிலையில்) அந்த ஆன்மா இறைவனையே எண்ணும்படியான சூழ்நிலையை உருவாக்குவதற்காக அவரைச் சூழ்ந்து நின்று பஜனைகள் (தோத்திரங்கள்) பாடுவார்கள். அனுபவம் மிக்கவர்கள் அல்லது நாடி பிடித்துப்பார்ப்பவர்கள் ஜீவன் பிரியும் நிலையை உணர்ந்தால் “ஜீவன்போகப் போகுது” உரிமைகாரர் பால் பருக்குங்கள் என்று கூறுவர். அப்போது அவருக்கு தீர்த்தம் அல்லது பால் பருக்கி அவருடைய வலது காதில் சமயதீட்சை பெற்ற ஒருவர் மூலம் “பஞ்சாட்சரமந்திரம் - சிவாயநம” ஒதுவார்கள். இவற்றை நாம் செய்யும்போது பிரிய இருக்கும் ஆன்மாவானது இவ்வுலகத்தில் பெற்றிருந்த ஆசாபாசங்களை மறந்து, இறை நாட்டம் கொண்டதாகி இறைவனை நாடி நிற்கும். அந்த நிலையில் ஜீவன் (ஆன்மா) பிரிந்தால் இறைவனின் கடாட்சம் அந்த ஆன்மாவுக்கு கிடைக்கும் என்பது ஐதீகம்.

ஆனால் நாம் அவர்மீது கொண்ட அன்பு, பாசத்தினால் ஆன்மா பிரியும் தறுவாயிலும் கூட; அழுது, புலம்பி, அவரை உறவுமுறை சொல்லி அழைத்து அந்த ஆன்மாவை நின்மதியாக இறைவனை நாடவிடாது நிலைகுலையச் செய்யும் பெரும் தவறைச் செய்து விடுகின்றோம். இப்படி செய்வதைத் தவிர்த்து நாம் எல்லோரும் அந்நேரத்திலாவது எம் குலதெய்வங்களை வழிபட்டு அந்த ஆன்மாவின் ஈடேற்றத்திற்காகப் பிரார்த்தனை செய்தல் மிகவும் முக்கியமானதொன்றாகும். சைவமதத்தைச் சார்ந்த ஒருவர் இறந்துவிட்டால் அவருடைய ஆன்மா சாந்தி அடைவதற்காக செய்யப் பெறும் கிரியைகள் பற்றி அறிந்து கொள்வோம்.

இறுதிக் கிரியைகள்:

இந்துமகன் ஒருவர் இறந்துவிட்டால் அவரை உடனே குளிப்பாட்டி, விபூதி அணிவித்து, சந்தணப் பொட்டும் வைத்து தெற்குத்திசை நோக்கித் தலைப்பகுதி இருக்குமாறு கட்டிலை வைத்து, குத்துவிளக்கேற்றி வைப்பார்கள். அத்துடன், இறந்தவரின் உடல் வைக்கப்பெற்றுள்ள இடத்தில் கட்டிலுக்கு மேலே வெள்ளை கட்டுவார்கள். அதற்கும்

ஒருகாரணம் சொல்லப் பெறுகின்றது. அதாவது இறந்தவரின் உடல் இருக்கும் இடத்தில் ஆவியானது வெள்ளை கட்டப்பெற்ற வெள்ளைத் துணியில் தொங்கிக் கொண்டு நிற்கும் என்பது ஐதீகம்.

அதனாலேயே இறந்தவரின் உடலை தோயவாக்கும் போதும் வெள்ளைத்துணி கட்டிய இடத்தில் வைத்தே தோயவார்க்கிறார்கள். அதன்பின்பும், இறுதிக்கிரியைகள் நடக்கும்போதும் வெள்ளை கட்டிய இடத்திலேயே தலைப்பக்கம் தெற்கு நோக்கி இருக்குமாறு வைக்கிறார்கள். குளிப்பாட்டும் போதும், கிரியைகள் நிகழும்போதும் இறந்தவரின் ஆத்மா அந்தவெள்ளைத் துணிகளில் தொங்கியவாறு இருக்கும் என்பது நமது மூதாதையினர் கூறிய விளக்கமாகும். இறந்தவரின் ஆவி இறந்தநாளில் இருந்து 15 நாட்கள்வரை அவ்வீட்டை சுற்றிக் கொண்டுநிற்கும் என்பதும் ஆன்றோர் வாக்கு. அதனாலேயே 3ம் நாள், 8ம்நாள், 15ம்நாள் படையல் என இறந்தவர் விரும்பி உண்ணும் உணவும், உணவுப் பண்டங்களும் படைத்து இறந்தவரின் ஆவியை மகிழ்விக்கின்றார்கள்.

இக்கிரியைகள் இடத்திற்கு இடம் வித்தியாசமான முறைகளில் செய்யப் பெறுகின்றன. சாதாரணமாக ஒரு பொதுமகன் இறந்து விட்டால். அவர் உடம்பை (பூதவுடலை) தகனம்செய்வார்கள். அவர் சமயதீட்சை பெற்று ஆசார சீலராக வாழ்ந்திருந்தால் “சமாதியும்” இருந்துவார்கள்.

அனேகமாக வெளிநாடுகளில் ஒருவர் இறந்தால் அவரின் பூதவுடலை இரண்டு அல்லது மூன்றுதினங்கள் பார்வைக்கும், அஞ்சலிக்கும் வைத்த பின், இறுதிக்கிரியைகள் செய்து மின் அல்லது காஸ்போறணையில் எரியூட்டி தகனம் செய்வது வழக்கமாக உள்ளது. ஆனால் அவரின் ஆன்மா சாந்தி அடைய செய்யப் பெறும் கிரியைகள் எல்லாம் சைவ ஆகம விதிகளுக்கு அமைய இடம்பெறுகின்றன.

இறந்தவர் இஸ்லாம் மதத்தைச் சேர்ந்தவராயின் அவர் அரசனாக இருந்தாலும் சரி, ஆண்டியாக இருந்தாலும் சரி (பள்ளி வாசலில் வைக்கப் பெற்றிருக்கும்) பூதவுடல் எடுத்துச் செல்லும் தொட்பிலித்தான் பூதவுடலை மையவாடிக்கு (இஸ்லாமியர் - இடுகாடு) எடுத்துச் செல்வார்கள். அத்துடன் பூதவுடல் உயிர் பிரிந்த 24 மணிநேரத்திற்குள் அடக்கம் செய்யப்பெற்றுவிடும். அது அவர்களின் சமய கலாச்சாரமாகும்.

சைவசமயத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் அகாலமரணமடைந்தால் எதுவித சமய கிரியைகளும் செய்யாது, தோத்திரம்பாடி கற்பூரம் தீபம் ஏற்றியபின் தகனம் செய்கின்றார்கள். ஆனால் தற்பொழுது அந்த நிலைமாறி எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் சமயகிரியைகள் செய்கின்றனர்.

ஒருவர் இறக்கும்போது ஆன்மாவானது உடம்பில் உள்ள ஒன்பது வாசல்களில் ஏதாவது ஒருவாசல் மூலம் பிரிவதாக கூறப்பெறுகின்றது. இதனை இறந்தவுடன் ஒருவரின் ஏதோ ஒருவாயில் ஈரமாக இருப்பதன் மூலம் தெரிந்து கொள்ளலாம். வீட்டில் ஒருவர் இறக்க நேரிட்டால் இறந்த உடன் பூதவுடலைச் சுத்தம்செய்து (குளிப்பாட்டி), விபூதி பூசி ஈமைக்கிரியைகள் ஆரம்பிக்கும்வரையும் வீட்டின் ஒருபகுதியில் தெற்குப் பக்கம் தலை இருக்கும்படியாக கட்டிலில் படுக்க வைத்து தலைமாட்டில் குத்துவிளக்கேற்றி வைப்பது வழக்கம். உறவினர்கள் யாராவது தூரதேசத்தில் இருந்து வரும்வரை காத்திருப்பதாயின் அப் பூதவுடல் பழுதடையாது இருக்க உரிய மருந்துகள் இட்டுப் பாதுகாத்து வைப்பார்கள். சிலசந்தர்ப்பங்களில்பூதவுடல்வீக்கமடையும்.

அதனைத் தவிர்ப்பதற்காக ஒரு பெரிய பாத்திரத்தில் நீரை அல்லது அல்லது உப்பை சீலைத்துணியில் கட்டி நெஞ்சில் வைத்தும், ஒரு சாக்கில் நெல்லைக்கட்டி கட்டிலுக்குக் கீழே வைப்பார்கள். வெளி நாடுகளிலும், பெரியபட்டினங்களிலும் இறந்தவரின் பூதவுடல் மலர் சாலையில் (Funeral Home) வைக்கப் பெறுவதால் அவர்களே அதனைப் பாதுகாத்துக் கொள்கிறார்கள்.

சாதாரணமாகப் பொதுமகன் ஒருவனின் ஈமைக்கிரியைகளை சைவக்குருமாரே செய்து வருகின்றனர். ஆனால் பிராமணருடைய இறுதிக்கிரியைகளை மாத்திரம் பிராமணக் குருமாரே செய்கின்றார்கள். இறுதிக்கிரியையின் போது இறந்தவரின் நெருங்கிய இரத்த உறவினர்கள் கடமைகளைச் (கிரியைகளை) செய்வது வழக்கம். இறந்தவர் தந்தையாயின் அவரின் மூத்தமகனும், தாயாயின் இளையமகனும், சில சந்தர்ப்பங்களில் எல்லா ஆண்மக்களும் இணைந்து கடமைகளைச் செய்வார்கள். உடலுக்கு செய்யும் இறுதிக் கிரியைகள் மூலம் அந்த ஆன்மாவானது அந்த உடலைத் தாங்கி நின்றகாலத்தில் தெரியாது செய்த தீவினைகள் நீங்கப் பெற்றுச் சாந்திஅடைவதாக ஐதீகம்.

அதனால் ஆன்மாவின் ஈடேற்றம் கருதி பய பக்தியோடு இறைவனைப் பிரார்த்தனை செய்யக் கூடியவர்களாக ஆண் பிள்ளைகளையும், இரத்த உறவினர்களையும் அனுமதிக்கின்றனர். பெண்பிள்ளைகளைப்

பொறுத்த மட்டில் அவர்களை சுடுகாடு செல்வதற்கு எமது சமூகம் அனுமதிக்காத காரணத்தினாலும் அவர்கள் விவாகம் செய்து கணவனுடன் இருப்பதாலும் கடமை செய்வதற்கு அனுமதிப்பதில்லை. ஆனால் அவர்கள் எல்லாப் பூஜைகளிலும் கலந்து இறந்தவருக்காக பிரார்த்தனை செய்வார்கள். தற்காலத்தில் ஆண் பிள்ளைகள் இல்லாத சில குடும்பங்களில் பெண்களும் கடமைகள் செய்து உறவினர் அல்லது இரத்த உறவு உள்ள ஒருவர் மூலம் தகனக்கிரியையை நிறைவேற்றுகின்றனர்.

கிரியைகள் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று சுபகிரியை மற்றையது அபரக்கிரியை. இறந்ததன்பின் செய்யப்படும் சடங்குகள் (இறுதிக்கிரியை) அபரக்கிரியை என அழைக்கப்படுகின்றது.

சுப கிரியைகள் செய்யப்பெறும்போது ஆராத்தி, தீபங்கள் வலது பக்கமாக உயர்த்தி செய்யப் பெறுகின்றன. ஆனால் அபரக்கிரியை செய்யும்போது மறுதலையாக இடது பக்கம் உயர்த்தி செய்யப் பெறுகின்றன. கடமை செய்வோருக்கு பூநூல் வலது பக்கத் தோழில் அணிவிக்கப் பெறுகின்றது (குருமார் இடதுபக்கத் தோளில் அணிவர்). ஆனால் தற்பை வழக்கம் போல் வலது மோதிரவிரலில் அணிகின்றனர். அனேகமாக சுபகிரியையின்போது கும்பத்திற்கு வைக்கப்பெறும் மாவிலைகள் 5-7-9 ஆகவும் அபரக்கிரியையின் போது 3 மாவிலைகள் ஆகவும் இருக்கும்.

ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்காக சூர்ணோத்சவம் (மரணச்சடங்கு), தகனம், அஸ்திசஞ்சயனம் (காடாற்று), அந்தியேட்டி, பாசாணபூசை, உருத்திரபலி, நவசிராத்தம், ஏகோத்திர விருத்தி சம்கிதை, இடபதானம், ஏகோதிட்டம், மாசியம், சோதகும்ப சிராத்தம், சுவர்க்கமாதேயம், வைதரணிகோதானம், சபிண்டகரணம் (வீட்டுக்கிரியை) சிராத்தம் முதலிய கிரியைகள் நடைபெறுகின்றன.

மரணச் சடங்கு தொடக்கம் பாஷாண பூசை வரையுள்ள கிரியைகளை சைவகுருமாரும சபிண்டகரணம் சிராத்தம் முதலிய கிரியைகளை பிராமண குருமாரும செய்து வைக்கிறார்கள். விளக்கமாக கூறுவதாயின் மரணச்சடங்கு முதல் பாஷாண பூசைவரையுள்ள பூசைகளை அபரக்கிரியைகள் என்றும், சபிண்டகரணம், சிரார்த்தம் முதலியன சுப கிரியைகள் என்றும் அழைக்கப்பெறும். ஆனால் சபிண்டகரணம், சிரார்த்தம் போன்ற வீட்டுக் கிரியைகளை சிலர் சைவக்குருமார் மூலம் செய்விக்கின்றனர். சைவக் குருமார் “சூத்திரராக” இருப்பதனால்

சுத்திரர் ஒருவரின் இறப்பினால் அல்லது பிறப்பினால் உண்டான "ஆசுசம்" என்னும் துடக்கு நீங்காது எனப் பல சமூகங்களில் கருத்து நிலவுகின்றது. அதனால் அவர்கள் வீட்டுக் கிருத்தியங்களை (அந்தியேட்டி, துடக்குக்கழிவு போன்றவற்றை) பிராமண குருமார் மூலம் செய்விக்கின்றனர்.

இதிலே தகனத்துக்கு முன்னர் இறந்தவரின் உடலுக்கு விசேட அந்தியேட்டி, நிருவாண அந்தியேட்டி ஆகியவை இடம் பெறும். மாமிச உணவு உண்ணாத, சமய தீட்சை பெற்றவரின் உடலில் (பூதவுடலில்) சமய அந்தியேட்டி தகனம் செய்ய முன் செய்யப்படுவதே வழக்கம். இந்தகிரியைகளை செய்யும் கடமைக்காரர் இவை பற்றிய முழுமையான விளக்கத்தை தெரிந்து கொண்டு செய்தால்தான் முழுமையான நன்மை கிடைக்கும்.

மற்றைய சமயத்தவர்கள் (இஸ்லாமியர், கிறிஸ்தவர்கள்) இறுதிக் கிரியையின்போது இறந்தவரின் பூதவுடலை அவர்களுடைய ஆலயங்களுக்குள் எடுத்துச் சென்று பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள் பிரார்த்தனை நிறைவு பெற்றபின் பூதவுடலை நல்லடக்கம் செய்வார்கள். ஆனால் இந்துகள் இறந்தவர்களுடைய பூதவுடலை "ஆசுசம்" எனக்கூறி ஆலயத்தினுள் அனுமதிப்பதில்லை. அதனால் கிரியை செய்யப்பெறும் இடத்தை ஆலயத்தைப்போல் தூய்மையானதாக்கி அங்கேயே பூசைகளையும், பிரார்த்தனைகளையும் செய்கின்றார்கள். மரணக்கிரியை நடைபெற இருக்கும் இடத்தில் (முற்றத்தில்) பந்தல் அமைத்து வெள்ளைகட்டி, மாவிலை, தோரணம், பூக்களால் அலங்கரித்து அந்த இடத்தினை சாணத்தினால் (சுமங்கலிப்பெண்) மெழுகுவார்கள்.

வெளிநாடுகளில் அதற்கென அமைக்கப்பெற்ற மண்டபங்களில் நடைபெறுவதால், அவ்விடத்தை மஞ்சள் தண்ணீர் தெளித்து புனிதமாக்கியபின் கிரியைகள் செய்யத் தொடங்குவார்கள், பூதவுடல் மலர்ச் சாலையைச் சேர்ந்தவர்களால் சுத்தம் செய்யப்பெற்று, அலங்கரிக்கப் பெற்றிருக்கும் அதனால், இங்கு குளிப்பாட்டுதல், அபிஷேகம் செய்தல் போன்றன செய்யப் பெறுவதில்லை, பதிலாக பஞ்சகவ்விய நீரினைத் தெளித்து பூதவுடலைப் புனிதப்படுத்துவார்கள்.

சைவகுரு மரணக் கிரியைகளை ஆரம்பிக்கும் போது முதலில் அங்கு உருத்திர கும்பமும் (நடுவில்), அதனைச் சுற்றி அட்டதிக்கு பாலகர் களுக்கான கும்பங்களும், மேற்குப் பக்கத்தில் புண்ணியாக வாசன கும்பமும், கிழக்குப் பக்கத்தில் உரல். உலக்கை, மணி, மயானத்துக்கு கொண்டு

செல்லும் மண்குடக் கும்பம் வைத்து பூசைகளை ஆரம்பிப்பார். கடமை செய்பவர் மொட்டைவழித்து, தோய்ந்து (முழுகிய) பின் புத்தாடை தரித்து ஆசார சீலராக விபூதி தரித்திருத்தல் வேண்டும். அவர் அன்றைய தினம் நோன்பு இருத்தல் அவசியம்.

கிரியைகள் செய்வதற்கு கும்பங்கள் வைத்து கும்ப பூஜைகள் ஆரம்பமான தும், பூதவுடலை ஒரு பூ நூல் மூலம் கும்பங்களுடன் தொடர்புபடுத்தி அதனை அக்கினியுடன் சங்கமிக்கச் செய்யப் பெறு கின்றது. கும்ப பூசைகள் நிறைவு பெற்றதும் அக்கினி கோமம் வளர்க்கப் பெறுகின்றது. அப்போது பூதவுடல் (குளிப்பாட்டல்) அபிஷேகம் செய்யப் பெறும். வீட்டின் தென்புறத்தில் தெற்கு நோக்கியவாறு பூதவுடலை இருத்தியோ அல்லது தலை தெற்குப்பக்கம் இருக்கும் வண்ணம் கிடத்தியோ அபிஷே கம் செய்வார்கள்.

அதன் பின்னர் கடமை செய்பவர் அரப்பு, எண்ணெய் முதலியவற்றை சிரசில் வைக்கவேண்டும். பின்னர் அரிசிமா ஒரு பாத்திரத்தில் நீரில் கரைத்து அபிஷேகம் செய்யப் பெறும், இதுபோல் மஞ்சள்மா, அபிஷேகக்கூட்டும் ஒரு பாத்திரத்தில் நீரில் கரைத்து அபிஷேகம் செய்யப்பெறும். அதன்பின் பால், தயிர், இளநீர் முதலியவற்றால் அபிஷேகம் செய்வார்கள். கடமை செய்பவர் மேற்கு முகமாக நின்று கீழிருந்து (கால்மாட்டில் ஆரம்பித்து) மேலாக (தலைவரை) அவரின் புறங்கையினால் வேறு ஒருவர் உதவியுடன் இந்த அபிஷேகம் செய்வார். பூதவுடல் பழுதடைந்த அல்லது அபிஷேகம் செய்யமுடியாத நிலையில் இருந்தால் அபிஷேகத்திரவியங்களை பூதவுடல்மீது தெளித்து விடுவார்கள. சில ஊர்களில் கிரியை செய்யும் சைவக்குருவே அபிஷேகத்தை நடத்துவார்.

அதன்பின்னர்கும்ப அபிஷேகம் நடைபெறும். பன்னீர் போன்ற வாசனைப் பொருட்கள் முதலியவற்றை சிரசிலே சாத்தவேண்டும். பின்னர் பூதவுடலை அலங்கரித்து மண்டபத்துக்கு கொண்டுவந்து தெற்குப் பக்கமாகத் தலைப் பகுதி இருக்கக்கூடியதாக கட்டிலை வைப்பார்கள். அதன்பின் திருநீறு அணியப் பெற்று பூசைகள் செய்வார்கள். கடமை செய்பவரே பூதவுடலுக்கு தூபதீபம் காட்டி பூசைகளைச் செய்வார். அதன்பின் அறுகு, மஞ்சள்பொடி போன்றவற்றை உரலில் இட்டு மணியடித்து பதமந்திரம் சொல்லி மூன்று, அல்லது எட்டு முறை இடித்த பின்பு, திருப்பொற்கண்ணம் இருபது பாடல்களும் பாடி, ஒவ்வொரு பாடலுக்குள் ஒருமுறை அல்லது மூன்றுமுறை சுண்ணமிடிப்பார்கள்.

சுண்ணமிடித்து சுண்ணப் பொடியும் சேர்த்து பூதவுடலுக்கு அபிஷேகம் செய்யப்பெறும். அனேகமாக கண்ணில் அப்பி விடுவது வழக்கம்.

பெண்கள் சுமங்கலியாக இறப்பதை ஒரு பெரிய பேறாக கருதுகின்றனர். சுமங்கலியாக இறப்பது என்பது வயோதிப மடைந்து, கணவருக்கு முதல் இயற்கை மரணம் எய்துதலைக் குறிக்கும். சுமங்கலியாகவே பூவோடும், பொட்டோடும் இறக்கும் பாக்கியம் எல்லோருக்கும் கிடைப்பதில்லை. அதுவும் இறைவன் கொடுத்தவரம் எனக்கூறுகின்றனர். கணவனையே கண் கண்ட தெய்வமாக மதித்து நடப்பவர்களுக்கு இப்பேறு சுலபமாக கிடைத்து விடுகின்றது என நம்புகின்றனர்.

கணவன் மனைவிக்கு முதல் இறக்க நேரிட்டால் பூதவுடல் குளிப்பாட்டும் போது மனைவியையும் குளிப்பாட்டி, வெள்ளைச்சீலை அணிவிக்கப்பெறும். இறுதிக்கிரியையின் இறுதிக் கட்டமாகத் தானம் வழங்கல் நடைபெறும். அப்போது ஊர் ஆலயங்களுக்கு இறந்தவரின் பெயரால் தானம் வழங்கப்பெறும். அதனை அடுத்து மனைவி கணவனுக்கு இறுதியாக மலர் அஞ்சலி செய்வார். அதன் போது மனைவி மலர்களைக் கொண்டு மூன்று முறை பூதவுடலை இடம் வந்து மலர்களை பூதவுடலுக்குச் சமர்ப்பித்து வீழ்ந்து வணங்குவார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் கணவனால் கட்டப்பெற்ற புனிதமான தாலியானது ஒரு சுமங்கலிப் பெண்ணால் கழற்றப் பெற்று கணவனின் நெஞ்சில் வைக்கப்பெற்று இறுதிக்கிரியைகள் நிறைவு செய்வார். அன்றுமுதல் அந்தப் பெண் நல்ல காரியங்களை முன்நின்று செய்வதற்கு அருகதை அற்றவள் என ஒதுக்கப் பெற்று விடுவாள்.

ஆதிகாலத்தில் கணவனை இழந்த மனைவியை கணவரின் சிதையில் வைத்து உயிரோடு எரித்துவிடுவது வழக்கமாக இருந்து வந்துள்ளது. சில பெண்கள் தானாகவே முன்வந்து உடன்கட்டை ஏறுவார்கள் பலர் ஊர்மக்களின் வற்புறுத்தலில் அதனைச் செய்துள்ளனர். இந்நிலை தற்போது மாற்றம் அடைந்து அப்பெண் இளமையானவளாயின் மறுமணம் செய்தும் வைக்கின்றனர்.

சுண்ணம் இடிக்கும் பொழுது இறந்தவரின் பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் உட்பட உரித்துடைய சந்ததிக்காரர்கள் பந்தம்பிடிப்பார்கள். வெளிநாடுகளில் அதற்கான வசதிகள் இல்லாத காரணத்தினால் பந்தத்திற்குப் பதிலாக ஊதுபத்தியைப் பிடித்து இறந்தவரின் ஆன்மா சாந்தி அடைய இறைவனைப் பிரார்த்திப்பார்கள்.

அத்துடன் உரிமைக்கார பெண்களும் மலர் சாத்தி இறுதி அஞ்சலியை செலுத்துவர். பின்னர் பெண்கள் வாய்க்கரிசி இட்டபின், பூதவுடலின் வாய், கை, கால், விரல்கள் ஆகியவற்றைக் கட்டி பூதவுடலை வஸ்திரத்தினால் மூடி பாடையில் வைத்துக்கால் முன்பக்கமாக இருக்கும்படி வைப்பார்கள். அந்த சமயத்திலும் உறவினர்களான பெண்கள் மூன்று முறை பாடையை இடப் பக்கமாக மரடித்துச் சுற்றியபின் ஒருவரை ஒருவர் கட்டிப்பிடித்து ஒப்பாரி வைத்து அழுவார்கள்.

அதன்பின் பறைமேளம், சங்கு வாத்தியங்களுடன் பூதவுடலை மயானத்துக்கு எடுத்துச் செல்வார்கள். கொள்ளி வைக்க இருப்பவர் (கடமைசெய்பவர்) சந்தணக் கட்டையில் மூட்டப் பெற்ற நெருப்புச் சட்டியுடன் இடது தோழில் மண்பாணைக் கும்பத்துடன் பூத உடலுக்கு முன்னே செல்ல (சில சந்தர்ப்பங்களில் ஊரில் உள்ள புரோகிதபாபர் கொள்ளிச் சட்டியை எடுத்துச் செல்வார்). ஆண் உரிமையாளர்கள் பிரேதத்தின் பின்புறம் செல்வார்கள்.

மயானத்தை அடைந்ததும் மயானத்தில் விறகுகள் அடுக்கி தயார் செய்யப் பெற்ற சிதையை இடப்பக்கமாக ஒருமுறை அல்லது மூன்று முறை சுற்றியபின் பாடையை இறக்கி பூதவுடலை தலைப்பகுதி தெற்குத் திசையில் இருக்கும்படி கிடத்தல் வேண்டும். அனேகமாக சிதை அடுக்கும்போது காற்று வீசும் திசையைத்தான் கவனிப்பார்கள். அதனால் சரியாக வடக்குத் தெற்காக சிதைஅமையாது போகலாம்.

சிதையில் பூதவுடல் வைக்கப் பெற்றதும் பூதவுடலில் கட்டிய கட்டுகள் எல்லாம் அவிழ்கப்பெறும், அத்துடன் பூதவுடல் ஆணுடையதாயின் அரைநாண் (அறுநாக்கொடியும்) அவிழ்க்கப் பெற்று அவர் பிறக்கும் போது இருந்ததுபோல் சுதந்திரமாக்கப்பெறும். ஆனால் மானத்தைக் காப்பதற்காக அவருக்கு அணிவித்த உடைகள் கழற்றுப்பட மாட்டாது. அதன்பின் உரிமைகாரர் வாய்க்கரிசி இடுவார்கள். பின்னர் கடமை செய்பவர் இடதுதோளில் மட்குடக் கும்பத்தைத் தாங்கியவாறு சிதையை இடப் பக்கமாக சுற்றி வந்து குடத்தை தலைப்பக்கத்தில் வைத்து கும்பநீர், அரிசி, பவுண் அல்லது காசுடன் வாய்க்கரிசியிடுவார்.

அதன்பின் பூதவுடலின் மேல் விறகுக் கட்டைகள் அடுக்கப் பெறும். அப்போது நெஞ்சுக்கு நேராக ஒரு பெரிய கட்டையை வைப்பார்கள். அதை நெஞ்சாங்கட்டை என்று அழைப்பது வழக்கம். பூதவுடல் நெருப்பில் எரியும்போது முன்பக்கமாக வளைந்து கொள்ளும். அதனைத் தடுப்பதற்காகவே மொத்தமான நெஞ்சாங்கட்டையை வைக்கிறார்கள்.

அதன்பின் முன்போல மண்பாணைக் கும்பத்தினை இடது புறதோளில் வைத்துக்கொண்டு சந்தனக் கொள்ளிக் கட்டையை பின்பக்கமாக ஏந்திய வண்ணம் கடமை செய்பவர் மீண்டும் இடப்புறமாக மூன்று முறைசுற்றி வருவார். ஒவ்வொரு சுற்றின் போதும் ஒருவர் (தலை முடி அலங்கரிப்பாளர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்) மண்பாணைக் கும்பத்தில் கத்தி நுனியினால் துவாரமிட்டு கும்ப நீரினால் சிதைக்கு அபிஷேகம் செய்வார்கள். மூன்றாவது சுற்று முடிவில் கடமை செய்பவர் சிதையின் தலைப்பாகத்தில் தெற்கு முகமாக (சிதையின் எதிர்ப்பக்கம் பார்த்தவண்ணம்) சிதையப் பார்க்காது நின்று பிரணவ மந்திரத்தை சொல்லிக் கொண்டு சந்தணக்கட்டைக் கொள்ளியை சிதையில் (பிரேதத்தின்சிரசில்) வைத்து குடத்தை முன்புறமாக உடையும்படி போட்டுவிடுவார். பின்பு அவர் கால் மாட்டிற்குச் சென்று பவித்திரம் (தற்பை), பூனூல் ஆகியவற்றைகழற்றி சிதையில் போட்டு வணங்கியபின் திரும்பிப் பாராமல் செல்வது வழக்கம்.

அனேகமாகக் கடமை செய்தவர் சிறியவராயின் அவரிடம் ஒரு இரும்பாலான ஆயுதம், அல்லது திறப்பைக் கொடுப்பார்கள். இரும்பு கையில் இருக்கும்போது பேய், பிசாசு தொடராது என்ற நம்பிக்கை. அனேகமாக கூடலை, அல்லது சுடுகாட்டில் கூடலைமடம் அமைந்திருக்கும். வந்தவர்கள் எல்லோரும் மடத்திற்குச் சென்று அதில் ஒரு பெரியவர் தலைமை தாங்கி இக்கிரியையில் சம்பந்தப்பட்ட புரோகித காரருக்கு உரிய சம்பவத்தை வழங்குவார். பூதவுடலை எரிப்பதற்காக நியமிக்கப் பெற்றோர். பூதவுடல் எரியும்வரை மயானத்தில் நின்று எரிப்பார்கள். மற்றையோர் தத்தமது வீடுகளுக்குச் சென்று விடுவார்கள்.

கடமை செய்தவரும், உரிமைகாரர்களும் இறுதிக்கிரியை நடந்த வீட்டிற்குச் செல்வார்கள். வீட்டிற்குச் சென்றதும் படலையடியில் கால் கழுவி தண்ணீர் தெளித்தபின் உள்ளே நுளையவேண்டும். அதன் பின்பு வீடு சுத்தம் செய்யப் பெற்று பட்டினிக் கஞ்சி காச்சுவார்கள். பட்டினிக் கஞ்சி என்பது முருங்கை இலையும் கொஞ்ச அரிசியும் போட்டு காச்சும் கஞ்சி. இறந்தவரின் துக்கத்தினால் பட்டினியாக இருந்த உறவினர்கள், பட்டினியை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்காக இக்கஞ்சியைக் குடிப்பது வழக்கத்தில் உள்ளது. இதனை உரிமைக்கஞ்சி என்றும் அழைப்பர். பூதவுடல் தகனம் செய்யும்வரை இறந்தவரின் வீட்டில் அடுப்பு மூட்டமாட்டார்கள். தகனம் செய்வதற்கு இரண்டு மூன்று நாட்கள் செல்லுமாயின் அயல் உறவினர்கள் பட்டினிச் சாப்பாடு கொடுப்பதுவழக்கம்.

வீட்டில் இறந்தவருடைய படம் இருந்தால் அதனை வைத்துக் குத்து விளக்கேற்றி, இக்கஞ்சியையும் படைத்து அதன்பின் மற்றையோருக்குப் பரிமாறுவதும் வழக்கம். அதன்பின் அவ்வீட்டில் உள்ளோர் சாப்பிடும் உணவையும், பாக்கு வெற்றிலை, தேத்தண்ணி, போன்ற பானங்களையும் படைத்து, அதன் பின் உண்பார்கள். சில சந்தர்பங்களில் வசதி உள்ளோர் ஒரு இளநீரை வெட்டிப்படைப்பார்கள். சில சமயங்களில் படம் வைத்து, விளக்கேற்றி, இளநீர் சாப்பாடு படைப்பதை அந்தியேட்டிவரை செய்வார்கள். புலம் பெயர் நாடுகளில் வாழ்வோர் தகனம் செய்ததினம், முதலாம் எட்டு. இரண்டாம் எட்டு. 15ம்நாள், அந்தியேட்டி போன்ற விஷுட தினங்களில் மட்டும் படம் வைத்து, விளக்கேற்றி, இளநீர், சாப்பாடு படைப்பதை செய்கின்றனர்.

காடாற்றுதல் (காடாத்து): இறந்தவரின பூதவுடல் தகனம் செய்த மறு நாள் அல்லது மூன்றாம் நாள் “காடாத்து” (காடு ஆற்று) என்னும் கிரியை நடைபெறுகின்றது, இதற்கு குருமார் அழைக்கப் பெறுவதில்லை. ஊரில் உள்ள பெரியவரே தலைமை தாங்கி செய்விப்பார். காடாற்று என்பது பூதவுடல் எரித்ததினால் தூடாக இருக்கும் சுடுகாட்டை ஆற்று தல் எனப் பொருள் பெறும். அனேகமாக சுடுகாடு கடல், ஆறு, குளம், கேணி போன்றவற்றை அண்மித்தே இருக்கும். எரித்த இடத்தில் உள்ள எலும்புகள், சாம்பல்கள் என்பவற்றை நீர்நிலைகளில் சங்கமிக்கச் செய்வதற்கு எரித்த இடம் ஆற்றப் பெறுதல் அவசியம். (சுடுகாடு என்பது பூதவுடலை எரிக்கும் இடமெனவும், இடுகாடு என்பது பூதவுடலை அடக்கம் செய்யும் இடம் எனவும் பொருள் பெறும்.)

காடு ஆற்றச்செல்வதற்கு நவதானியம், கடகம், குடம், அரப்பு, எண்ணெய், பழங்கள், தீன்பண்டம் முதலியவற்றை முற்றத்தில் வைப்பார்கள், பெண்கள் அதனை மூன்று முறை சுற்றி மாரடித்து அழுவார்கள். அதன்பின் கடமை செய்தவர், பெரியவர், இன்னும் உதவி செய்ய மூன்றுபேர் எல்லாச் சாமான்களையும் எடுத்துக் கொண்டு சுடுகாட்டிற்குச் செல்வார்கள். அங்கே நெருப்புடன் இருக்கும் விறகுக் கொள்ளிகளை ஒதுக்கியபின் குடத்தில் நீர் கொண்டு வந்து சிதை இருந்த இடத்தின் கால்மாட்டில் ஆரம்பித்து தலைமாடு வரை ஊற்றி பூர்த்து தணலாக இருக்கும் நெருப்பை அணைப்பார்கள். அப்போது பார்த்தால் பூதவுடல் படுக்கவைத்த இடத்தில் எல்லா எலும்புகளும் எரிந்த இடம் வெள்ளை நிறசாம்பராக ஒரு ஆளின் உருவமாகத் தெரியும்.

பின் சிதை இருந்த தலைப்பகுதியில் விளக்கு ஏற்றி கும்பம் வைத்துப் பூசைக்குத் தேவையான அபிஷேகப் பொருட்களையும் வைப்பார்கள். மண் கலசம் ஒன்றில் பால் ஊற்றி அதை தலைப்பகுதியிலும் வைப்பார்கள்.

கடமைகள் செய்தவர் பூதவுடல் தகனம் செய்யப்பட்ட இடத்தில் முழு உருவமும் இருப்பதாக பாவனை செய்து (பூதவுடல் தகனம் செய்த இடத்தில் உடலின் எலும்புகள் எரிந்த இடம் பால்போல் வெள்ளைச் சாம்பராகத் தெரியும்) மேற்கே பார்த்து நின்றுகொண்டு கால்பகுதியில் இருந்து தலைநோக்கி புறங்கையால் அபிஷேகம் செய்ய வேண்டும். பின்னர் முழங்கால்கள், தொப்புள், மார்பு, நெற்றி, தலை ஆகிய ஐந்து இடத்திலும் திருநீறு, சந்தனம். மலர்கள், வைத்து தூபதீபம் காட்டி வணங்கியபின் குறிப்பிட்ட ஐந்து இடங்களிலும் இருக்கும் எலும்புகளை ஒழுங்காக எடுத்து தலைமாட்டில் இருக்கும்பாலுள்ள கலசத்தில் வைக்கவும்.

பின்னர் மிகுதி எலும்புகள் எல்லாவற்றையும் (தவறவிடாது) எல்லாவற்றையும் எடுத்து (முடியுமான வரை கடமை செய்தவரே எல்லாவற்றையும் எடுப்பது நல்லது) ஒன்றாக்கி ஒரு பாத்திரத்தில் அல்லது கடகத்தில் எடுப்பார்கள். பின் அந்த இடத்தை சுத்தம் செய்து நவதானியங்களை விதைத்து நெற்பொரி, வெற்றிலை பாக்கு, பழங்கள் முதலியவற்றை சாஸ்திரப்படி படைப்பார்கள். அதன்பின்னர் அரளி பூமரத்தண்டை வெட்டி அந்த இடத்தில் அணைத்து விட்டு விடுவர்கள். முன்னர் கலசத்தில் எடுத்த (முக்கிய எலும்புப்பகுதி (அசதியையும்), ஏனைய எலும்புகள் சாம்பல் முதலியவற்றையும் எடுத்து கடமை செய்தவர் வடக்கு முகமாகப் பார்க்க நின்றவண்ணம் தெற்குப்பக்கமாகக் கடலில் (நீர்நிலையில்) போட்டுக் கரைத்துவிடுவார்கள். அதன் பின்னர் வீட்டுக்குச் செல்வார்கள். இதற்கென குறிக்கப் பெற்ற விதிமுறைகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் வழக்கமாக எல்லோரும் செய்வதையே பின்பற்றிச் செய்கிறார்கள்.

எட்டுக்கிரியை

இதைப் பற்றி எந்தவித சாஸ்திரங்களும் இல்லை என்று அறிய முடிகின்றது. இருப்பினும் இது காலாகாலமாக வழக்கத்தில் இருந்தே வருகின்றது. தகனம் செய்த நாள் தொடக்கம் அந்தியேட்டி வரை இறந்தவரின் படத்தை ஒரு இடத்தில் வைத்து விளக்கேற்றி தாம் உண்ணும் உணவினைப் படைப்பது வழக்கமாக இருக்கின்றது. அதே நேரம் இறந்த வருக்குப் பிடித்த உணவுகள் வகைகளை இறந்த எட்டாம் நாள்படைத்து வருவதும் வழக்கமான ஒன்றாகும். பூதவுடல் தகனம் செய்யப்பெற்ற மூன்றாம்நாள் அல்லது உயிர் பிரிந்த எட்டாம் நாள் அல்லது இரண்டு தினங்களும் அவியலாக எல்லாவகை உணவுகளையும் சமைத்து மாலைநேரம் (மங்கல் பொழுதில்) படைத்து, பின் உற்றார், உறவினர், நண்பர்களுடன் பகிர்ந்து உண்பார்கள்.

அந்தியேட்டி

இறந்து முப்பத்தோராம் நாள் செய்யப்படும் கிரியையாகும். இந்தக் கிரியை இரண்டு விதமாகச் செய்யப் பெறுகின்றது. அந்தியேட்டி கிரியை வீட்டுக்கிரியை என்பன. அந்தியேட்டி (இது சாதாரண சைவர்கள்) பூதவுடலுக்குப் பதிலாகத் தர்ப்பையினால் (புத்தணி) சரீரம்போல செய்து அதற்கு இறுதிக் கிரியையின் போது பூதவுடலுக்குச் செய்யப் பெற்ற எல்லாக் கிரியைகளும் செய்யப்பெற்று தகனம் செய்து அதன் அஸ்தி (தற்பையின் அஸ்தி) பெறப்படுகின்றது. இது புனர் தகனம் எனப்படும். பின் அங்கு பாசாணம் ஸ்தாபித்து அதற்கு அபிஷேகம் போன்றன செய்யப்படும். இங்கு முப்பத்தியொரு பிண்டங்கள் இடப்படும். இவற்றுள் தலைப் பகுதியில் வைக்கும் பிண்டம் பெரிதாக இருக்கும். இந்த பிண்டங்கள் பச்சை அரிசிச்சாதம், கறிவகைகள், பலகாரங்கள், பழங்கள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து உருட்டிப்பிசைந்து இட வேண்டும். அதன்பின் ஏகோத்திர விருத்தி செய்யப்படும்.

நம் முன்னோர்கள் இப்பூசையை வசதி கருதியும், புனிதஸ்தலம் எனக் கருதியும் அனேகமாக எல்லோருமே கீரிமலையில் செய்வது வழக்கம். கீரிமலையில் இதற்கெனப் பிரத்தியேக இடவசதியும், குருமாரும், புனிதமானசமுத்திரமும் இருப்பதனால் அங்குசென்று செய்தனர். தற்பை சுட்ட அஸ்தியையும் (பாசாணத்தையும்), பிதுருகளுக்கு சமர்ப்பித்த பிண்டத்தையும், சும்பத்தையும் புனிதமான சமுத்திரத்தில் சங்கமிக்கச்

செய்தல் புனிதம் நிறைந்ததென கருதுகின்றனர். இக் கிரியைகளை சைவக் குருமாரே செய்வது வழக்கம்.

வசதி படைத்தோர் தங்கள் வீடுகளிலோ, அல்லது ஊர் ஆலய வளாகத்திலோ மண்டபம் அமைத்து கிரியைகள் செய்தபின் பாசாணத்துக்குத் தூபதீபம் காட்டி பூசை முடித்தபின் கும்பம், பாசாணம், பிண்டம் ஆகியவற்றை அலங்கரிக்கப்பட்ட பல்லக்கில் அல்லது தேர்போன்று ஒருவாகனம் அமைத்து அதில்வைத்து மேளம் தாளம் முழங்க எடுத்துச் சென்று பிண்டத்தை ஒருவரும் அதன்பின் கும்பத்தை ஒருவரும், அதனைத் தொடர்ந்து பாசாணத்தை ஒருவரும் கடற்கரைக்கு எடுத்துச் சென்று கடமை செய்தவர் இடையளவு தண்ணீரில் நின்ற வண்ணம் வடக்குப் பக்கம் பார்த்து நின்று முதலில் பிண்டத்தைத் தெற்குப் பக்கமாகவும், பின் கும்பத்தை வடக்குப் பக்கமாகவும், பாசாணத்தை தலைக்கு மேலால் தெற்குப்பக்கமாகவும் நீர் நிலையில் இட்டு ஸ்நானம் செய்வார்கள். அந்தியேட்டி கிரியைக்கு கடற்கரையே உகந்த இடமாகக் கருதப்பெறுகின்றது. பின்னர் வீட்டுவாசலை அடைந்ததும் வேப்பிலையை சப்பி, நெருப்பு, சாணம், மண், வெண்கடுகு ஆகியவற்றைத் தொட்டுக் கல்லின்மேல் கால் வைத்து அல்லது உலக்கையை கடந்து செல்ல வேண்டும். சில இடங்களில் கடமை செய்தவர் வீட்டினுள் நுளையும் போது ஆராத்தியும் எடுப்பார்கள்.

வீட்டுக்கிரியை அல்லது சபிண்டகரணம்

வீட்டினைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்து புண்ணியாக வாசனம் செய்த பின்னர் வீட்டுக்கிரியை செய்ய வேண்டும். விக்னேஸ்வர பூசை, புண்ணியாக வாசனம், பஞ்சகவ்விய பூசை முதலிய கிரியைகளை செய்து நவசிராத்தம், ஏகோத்திர விருத்தி, சம்கிதை, இடபதானம், ஏகோதிட்டம், மாசிகங்கள். சோதகும்ப சிராத்தம், சபிண்டகரணம் செய்வதே ஒழுங்குமுறை.

இக்கிரியை பொதுவாக பிராமணக்குருமார் மூலம் செய்யப் பெறுகின்றது. சில இடங்களில் சைவக்குருமாரே இதனையும் செய்கின்றனர், காரணம் பிதிர்த்தற்பணம் இறுதிக்கிரியைகள் செய்தவருக்கே உரியன எனக் காரணம் கூறப்படுகின்றது. இறந்தவருக்காக வழங்கப் பெறும் தர்ப்பணம் (உடை, குடை, செருப்பு, தானம் முதலியன) இறந்தவருக்காக கிரியைகள் செய்த தமக்கே வழங்கப்பெற வேண்டும் என்பது சைவக் குருமாரின் வாதமாகும்.

வீட்டுக் கிரியையின்போது இரண்டு பிராமணக் குருமார்கள் வருவார் கள். அதில் சிரேஷ்ட குரு கிரியைகளைச் செய்வார், மற்றய குரு ஏகதிட்டம் என்றழைக்கப் பெறும் கிரியைகளைச் செய்து தானங்களைப் பெற்று முதலிலேயே சென்று விடுவார். அவர் செல்லும் போது வீட்டைத் திரும்பிப்பார்க்கக் கூடாது. அத்துடன் அவர் செல்லும்போது அவரின் பின்னால் சாணம் கரைத்த தண்ணீர் அல்லது மஞ்சள் நீர் தெளித்து புனிதமாக்குவார்கள். காரணம் அவர் அங்கே பிதிராக தோற்றமளிக்கின்றார்.

பட்டினத்தடிகள் பாடல்கள்

“ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெல்லாம் நொந்துபெற்றுப்
பையலென்ற போதே பரிந்தெடுத்துச்- செய்ய இரு
கைப்புறத்தில் ஏந்திக் கனகமுலை தந்தாளை
எப்பிறப்பில் காண்பேன் இனி?

முந்தித் தவம் கிடந்து முன்னூறு நாள் சுமந்தே
அந்திபகலாய்ச் சிவனை ஆதரித்துத்-தொந்தி
சரியச்சுமந்து பெற்ற தாயார் தமக்கோ
எரியத் தழல் மூட்டுவேன்

வட்டிலிலும் தொட்டிலிலும் மார்மேலும் தோள்மேலும்
கட்டிலிலும் வைத்தென்னைக் காதலித்து முட்டச்
சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச் சீராட்டிய தாய்க்கோ
விறகிலிட்டுத் தீமூட்டு வேன்?

நொந்து சுமந்து பெற்று நோவாமல் ஏந்திமுலை
தந்து வளர்த்தெடுத்துத் தாழாமே - அந்தியபகல் கையிலே
கொண்டென்னைக் காப்பாற்றிய தாய்தனக்கோ
மெய்யிலே தீமூட்டுவேன்?

அரிசியோ நானிடுவேன்? ஆத்தாள்தனக்கு
வரிசையிட்டு பார்த்து மகிழாமல் -உருசியுள்ள
தேனே அமிர்தமே செல்வத் திரவியப்பூ
மானே என அழைத்த வாய்க்கு?

அள்ளி இடுவது அரிசியோ? தாய்தலைமேலே
கொள்ளிதனை வைப்பேனோ கூசாமல், -?-மெள்ள
முகமேல் முகம் வைத்து முத்தாடி என்றன்
மகனே என அழைத்து வாய்க்கு

முன்னே இட்ட தீ முப்புறத்திலே
பின்னை இட்ட தீ தென்இலங்கையில்
அன்னை இட்டதீ அடிவயிற்றிலே
யானும் இட்ட தீ மூள்க மூள்கவே

வேகுதே தீயதனில் வெந்து பொடி சாம்பல்
ஆகுதே பாவியேன் ஐயகோ- மாகக்
குருவி பறவாமல் கோதாட்டி என்னைக்
கருதி வளர்த்தெடுத்த கை

வந்தாளோ சோணகிரி வித்தாக நிற்பதத்தில்
வந்தாளோ என்னை மறந்தாளோ- சந்தமும்
உன்னையே நோக்கி உகந்து வரம் கிடந்து என்
தன்னையே ஈன்றெடுத்த தாய்

வீற்றிருந்தாள் அன்னை வீதிதனில் இருந்தாள் நேற்றிருந்தாள்
இன்று வெந்து நீறானாள் பால் தெளிக்க
எல்லோரும் வாருங்கள் ஏதென்று இரங்காமல்
எல்லாம் சிவமயமே யாம்.

- பட்டினத்தடிகள் பாடல் 1-10

ஒருமடமாதும் ஒருவனும் ஆகி இன்பசுகந்தரும்
 அன்பு பொருந்தி உணர்வு கலங்கி ஒழுகியவிந்து
 ஊறு சுரோணிதம் மீது கலந்து
 பணியதில் ஓர்பாதி சிறுதுளிமாது பண்டியில்வந்து
 புகுந்து திரண்டு பதுமஅரும்பி கமடம் இதென்று
 பார்வைமெய் வாய்செவி கால்கைகள் என்ற
 உருவமும் ஆகி உயிர்வளர்மாதம் ஒன்பதும் ஒன்றும்
 நிறைந்து மடைந்தை உதரம் அகன்று புவியில்விழுந்து
 யோகமும் வாரமும் நாளும் அறிந்து
 மகளிர்கள் சேனை தரவணையாடை மண்டப உந்தி
 உதைத்துக் கவிழ்த்து மடமயில் கொங்கை அமுதம் அருந்தி
 ஓரறிவு ஈரறிவு ஆகிவளர்ந்து

ஒளிநகை ஊறல் இத்மடவாரும் உவந்து முகந்திட
 வந்து தவந்து மடியில் இருந்து மழலை பொழிந்து
 வாஇரு போவென நாமம் விளம்ப
 உடைமணி ஆடை அரைவடம் ஆட உண்பவர் தின்பவர்
 தங்களொடு உண்டுதெருவில் இருந்துபுழுதி அலைந்து
 தேடிய பாலரொடு ஓடிநடந்து
 அஞ்ச வயதாகி விளையாடியே

உயர்தரு ஞான குரு உபதேசம் முத்தமிழின்கலையுங்
 கலைகண்டு வளர்பிறை என்றுபலரும் விளம்ப
 வாழ்பதனாறு பிராயமும் வந்து
 மயிர்முடி கோதி அறுபதநீல வண்டிமிர் தண்தொடை
 கொண்டை புனைந்து மண்பொன் இலங்குபணிகள் அணிந்து
 மாகதர் போதகர் கூடிவணங்க

மதன சொருபன் இவன் என மோக மங்கையர்கண்டு
 மருண்டு திரண்டு வரிவழிகொண்டு சுழியறிந்து
 மாமயில் போல் அவர்போவது கண்டு
 மனது பெறாமல் அவர்பிறகோடி மங்கல செங்கல
 சந்திகழ் கொங்கை மருவமயங்கி இதழ் அமுதுண்டு
 தேடிய மாமுதல் சேரவழங்கி

ஒருமுதலாகி முதுபொருளாய் இருந்த தனங்களும்
வம்பில் இழந்து மதனகந்த விதனம் இதென்று
வாலிப கோலமம் வேறு பிரிந்து
வளமையும் மாறி இளமையும்மாறி வன்பல் விழுந்து இரு
கண்கள் இருண்டு வயது முதிர்ந்து நரைதிரைவந்து
வாதவிரோத குரோதம் அடைந்து
செங்கையினில் ஓர்தடியும் ஆகியே

வருவதுபோவது ஒருமுது கூனும் மந்தியெனும்படி
குந்தி நடந்து மதியு மழிந்து செவி திமிர்வந்து
வாயறியாமல் விடாமல் மொழிந்து
துயல்வரும் நேரம் இருமல் பெறாதுதொண்டையும் -நெஞ்சம்
உலர்ந்துவறண்டு துகிலும் இழந்துசுணையும் அழிந்து
தோகையர் பாலர்கள் கோரணி கொண்டு

கலியுகமீதில் இவர்மரியாதை கண்டிடும் என்பவர்
சஞ்சலம் மிஞ்சுகலகல என்றுமலசலம்வந்து
கால்வழி மேலவழி சராநடந்து -
தெளிவும் இராமல் உரை தடுமாறி சிந்தையும் நெஞ்சமும்
அலைந்துமருண்டு திடமும் உலைந்து மிகவும் அலைந்து
தேறிநல் ஆதரவு ஏதெனநொந்து -

மறையவன் வேதன் எழுதியவாறு வந்தடைந்துகண்டமும்
என்று தெளிந்து இன என கண்டம் இனியெனதொந்தம்
மேதினி வாழ்வு நிலாதினி நின்ற
கடன்முறை பேசும் என உரைநாவுறங்கி விழுந்துகை
கொண்டுமொழிந்து கடைவழிகஞ்சி ஒழுகிடவந்து
பூதமும் நாலு சுவாசமும் நின்று
நெஞ்சு தடுமாறி வரும்நேரமே

வளர்பிறை போல எயிறும் உரோமமும் சடையும்சிறு
குஞ்சியும் விஞ்ச மனதும் இருண்ட வடிவம் இலங்க
மாமலைபோல் யமதூதர்கள் வந்து -
வலைக்கொடுவீசி உயிர்கொடுபோக மைந்தரும்வந்து
குனித்தழநொந்து மடியில் விழுந்து மனைவிபுலம்ப
மாழ்கினரே இவர்காலம் அறிந்து-

பழையவர்காணும் எனுமயலார்கள் பஞ்சுபறந்திட
நின்றவர்பந்தர் இடமெனவந்து பறையிடமுந்த
வேபிணம்வேக விசாரியும் என்று
பலரையும்ஏவி முதியவர்தாமிருந்த சவம்கழுவும்
சிலரென்ற பணிந்துகில்தொங்கல் களபமணிந்து
பாவகமே செய்து நாளும் உடம்பை -

வரிசை கெடாமல் எடுமெனஓடி வந்திளமைந்தர்
குனிந்துசுமந்து சுடுகிநடந்து சுடலை அடைந்து
மானிடர்வாழ்வென வாழ்வெனநொந்து
விறகிடைமூடி அழல்கொடுபோட வெந்துவிழுந்து
முறிந்துநிணங்கள் உருகிஎலும்பு கருகிஅடங்கி
ஓர் பிடிநீறும் இலா உடம்பை
நரம்பும் அடியேனை இனிஆளுமே.

திருப்பொற்சுண்ணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

01. முத்துநல் தாமம்பூ மாலைதூக்கி
முளைக்குடந் தூபம்நல் தீபம்வைம்மின்
சத்தியுஞ் சோமியும் பார்மகளும்
நாமக னோடுபல் லாண்டிசைமின்
சித்தியுங் கௌரியும் பார்ப்பதியும்
கங்கையும் வந்து கவரிகொண்மின்
அத்தன்ஐ யாறன் அம்மாணைப் பாடி
ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.
02. பூவியல் வார்சடை எம்பிராற்குப்
பொற்றிருச் சுண்ணம் இடிக்க வேண்டும்
மாவின் வடுவகி ரன்னகண்ணீர்
வம்மின்கள் வந்துடன் பாடுமின்கள்
கூவுமின் தொண்டர் புறம்நிலாமே
குனிமின் தொழுமின்எங் கோனெங்கூத்தன்
தேவியுந் தானும்வந் தெம்மையாளச்
செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

03. சுந்தர நீறணிந் தும்மெழுகித்
 தாயபொன் சிந்தி நிதிபரப்பி
 இந்திரன் கற்பகம் நாட்டியெங்கும்
 எழிற்சுடர் வைத்துக் கொடியெடுமின்
 அந்தரர் கோன்அயன் தன்பெருமான்
 ஆழியான் நாதன்நல் வேலன்தாதை
 எந்தரம் ஆளுமை யாள்கொழுநற் (கு)
 ஏய்ந்த பொற்சண்ணம் இடித்துநாமே.
04. காசணி மின்கள் உலக்கை யெல்லாம்
 காம்பணி மின்கள் கறையுரலை
 நேச முடைய அடியவர்கள்
 நின்று நிலாவுக என்று வாழ்த்தித்
 தேசமெல் லாம்புகழ்ந் தாடுங்கச்சித்
 திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில்பாடிப்
 பாச வினையைப் பறித்து நின்று
 பாடிப்பொற் சண்ணம் இடித்துநாமே.
05. அறுகெடுப் பார்அய னும்அரியும்
 அன்றிமற் றிந்திர னோடமரர்
 நறுமுறு தேவர்க ணங்க ளெல்லாம்
 நம்மிற்பின் பல்ல தெடுக்க வொட்டோம்
 செறுவுடை மும்மதில் எய்தவில்லி
 திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில்பாடி
 முறுவற்செவ் வாயினீர் முக்கண் அப்பற்கு
 ஆடப்பொற் சண்ணம் இடித்துநாமே.
06. உலக்கை பலஓச்சு வார்பெரியர்
 உலகமெ லாம்உரல் போதாதென்றே
 கலக்க அடியவர் வந்துநின்றார்
 காண உலகங்கள் போதாதென்றே
 நலக்க அடியோமை ஆண்டுகொண்டு
 நாண்மலர்ப் பாதங்கள் சூடத்தந்த
 மலைக்கு மருகனைப் பாடிப் பாடி
 மகிழ்ந்துபொற் சண்ணம் இடித்துநாமே.

07. சூடகந் தோள்வளை ஆர்ப்ப ஆர்ப்பத்
 தொண்டர் குழாமெழுந் தார்ப்ப ஆர்ப்ப
 நாடவர் நந்தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப
 நாமும் அவர்தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப
 பாடக மெல்லடி யார்க்கும் மங்கை
 பங்கினன் எங்கள் பராபரனுக் (கு)
 ஆடக மாலை அன்னகோவுக் (கு)
 ஆடப் பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.
08. வாட்டடங் கண்மட மங்கை நல்லீர்
 வரிவளை ஆர்ப்பவண் கொங்கை பொங்கத்
 தோட்டிரு முண்டந் துதைந்திலங்கச்
 சோத்தெம்பி ரான்என்று சொல்லிச் சொல்லி
 நாட்கொண்ட நாண்மலர்ப் பாதங் காட்டி
 நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மை யிம்மை
 ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப் பாடி
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.
09. வையகம் எல்லாம் உரலதாக
 மாமேரு என்னும் உலக்கை நாட்டி
 மெய்யெனும் மஞ்சள் நிறைய அட்டி
 மேதகு தென்னன் பெருந்துறையான்
 செய்ய திருவடி பாடிப் பாடிச்
 செம்பொன் உலக்கை வலக்கை பற்றி
 ஐயன் அணிதில்லை வாணனுக்கே
 ஆடற்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.
10. முத்தணி கொங்கைகள் ஆட ஆட
 மொய்குழல் வண்டினம் ஆட ஆடச்
 சித்தஞ் சிவனொடும் ஆட ஆடச்
 செங்கயற் கண்பனி ஆட ஆடப்
 பித்தெம் பிரானொடும் ஆட ஆடப்
 பிறவி பிறரொடும் ஆட ஆட
 அத்தன் கருணையோ டாட ஆட
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

11. மாடு நகைவாள் நிலா வெறிப்ப
வாய்திறந் தம்பவ ள்ந்துடிப்பப்
பாடுமின் நந்தம்மை ஆண்டவாறும்
பணிகொண்ட வண்ணமும் பாடிப் பாடித்
தேடுமின் எம்பெரு மானைத் தேடிச்
சித்தங் களிப்பத் திகைத்துத் தேறி
ஆடுமின் அம்பலத் தாடினானுக் (கு)
ஆடற்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.
12. மையமர் கண்டனை வானநாடர்
மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன்தன்னை
ஐயனை ஐயர்பி ரானைநம்மை
அகப்படுத் தாட்கொண் டருமைகாட்டும்
பொய்யர்தம் பொய்யனை மெய்யர்மெய்யைப்
போதரிக் கண்ணினைப் பொற்றொடித்தோள்
பையர வல்குல் மடந்தைநல்லீர்
பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.
13. மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்கருங்கண்
வெண்ணகைப் பண்ணமர் மென் மொழியீர்
என்னுடைய ஆரமு(து) எங்கள் அப்பன்
எம்பெருமான்இம வான்மகட்குத்
தன்னுடைக் கேள்வன் மகன் தகப்பன்
தமையன் எம் ஐயன் தாள்கள் பாடிப்
பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கைநல்லீர்
பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.
14. சங்கம் அரற்றச் சிலம்பொலிப்பத்
தாழ்குழல் சூழ்தரு மாலையாடச்
செங்கனி வாய் இதழுந் துடிப்பச்
சேயிழை யீர்சிவ லோகம்பாடிக்
கங்கை இரைப்ப அராஇரைக்கும்
கற்றைச் சடைமுடி யான் கழற்கே
பொங்கிய காதலிற் கொங்கை பொங்கப்
பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

15. ஞானக் கரும்பின் தெளிவைப் பாகை
 நாடற்கரிய நலத்தை நந்தாத்
 தேனைப் பழச்சுவை ஆயினானைச்
 சித்தம் புகுந்து தித்திக்கவல்ல
 கோனைப் பிறப்பறுத் தாண்டுகொண்ட
 கூத்தனை நாத்தழும்பேற வாழ்த்திப்
 பானல் தடங்கண் மடந்தை நல்லீர்
 பாடிப்பொற் சண்ணம் இடித்துநாமே.
16. ஆவகை நாமும்வந் தன்பர் தம்மோடு
 ஆட்செயும் வண்ணங்கள் பாடிவிண்மேல்
 தேவர்க னாவிலுங் கண்டறியாச்
 செம்மலர்ப் பாதங்கள் காட்டுஞ் செல்வச்
 சேவகம் ஏந்திய வெல்கொடியான்
 சிவபெரு மான்புரஞ் செற்றகொற்றச்
 சேவகன் நாமங்கள் பாடிப்பாடிச்
 செம்பொன்செய் சண்ணம் இடித்துநாமே.
17. தேனக மாமலர்க் கொன்றைபாடிச்
 சிவபுரம் பாடித் திருச்சடைமேல்
 வானக மாமதிப் பிள்ளைபாடி
 மால்விடை பாடி வலக்கை யேந்தும்
 ஊனக மாமழுச் சூலம் பாடி
 உம்பரும் இம்பரும் உய்ய அன்று
 போனக மாகநஞ் சண்டல்பாடிப்
 பொற்றிருச் சண்ணம் இடித்துநாமே.
18. அயன்தலை கொண்டுசெண் டாடல் பாடி
 அருக்கன் எயிறு பறித்தல் பாடி
 கயந்தனைக் கொன்றுரி போர்த்தல் பாடி
 காலனைக் காலால் உதைத்தல் பாடி
 இயைந்தன முப்புரம் எய்தல் பாடி
 ஏழை அடியோமை ஆண்டு கொண்ட
 நயந்தனைப் பாடிநின் றாடியாடி
 நாதற்குச் சண்ணம் இடித்துநாமே.

19. வட்டமலர்க் கொன்றை மாலைபாடி
 மத்தமும் பாடி மதியும் பாடிச்
 சிட்டர்கள் வாழுந்தென் தில்லைபாடிச்
 சிற்றம் பலத்தெங்கள் செல்வம்பாடிக்
 கட்டிய மாசணக் கச்சைபாடிக்
 கங்கணம் பாடிக் கவித்த கைம்மேல்
 இட்டுநின் றாடும் அரவம் பாடி
 ஈசற்குச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.
20. வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு
 மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினார்க்குச்
 சோதியு மாய்இருளா யினார்க்குத்
 துன்பமு மாய்இன்பம் ஆயினார்க்குப்
 பாதியு மாய்முற்றும் ஆயினார்க்கு
 பந்தமு மாய்வீடும் ஆயினார்க்கு
 ஆதியும் அந்தமும் ஆயினார்க்கு
 ஆடற்பொற் சுண்ணம் இடித்து நாமே.

நோர்வேயில் இருந்து

கடைசித் தங்கையின் புலம்பல்

அன்பின் மூத்தவளே
அன்பின், பாசத்தின் உறைவிடமே
அன்புச் சகோதரியே மூத்த அக்காவே
எம்மையெல்லாம் கலங்கவிட்டு
காலனவனிடம் விரைந்து சென்றது ஏன்?
பத்து மாதங்களாக நோய்வாய்ப்பட்டு இருந்தாய்
ஓடிவந்து பார்க்க முடியாத பாவிகளாக
தூரதேசத்தில் நாங்கள்
சகோதரர்கள் வருவார்கள்
என்று ஏங்கிக் காத்துக் கிடந்தாய்
கொரோனா வைரசால் ஓடிவர முடியாத
பாவிகளாகி விட்டோம் நாம்
ஆலமரமாய் நிழல் கொடுத்து அன்பினால்
கட்டி வளர்த்தாய் சகோதரர்களை
பிள்ளைகளுடன் பிள்ளைகளாக நாங்களும்
உன் பிள்ளைகளாக வளர்ந்தோம்
அம்மாவின் அரவணைப்பைவிட உன் அரவணைப்பில்
தானே நாம் வளர்ந்தோம் தாய்க்கு தாயாகி
வளர்த்தாய் எங்களை இன்று
தவிக்கவிட்டு சென்றது ஏனோ?
அடுத்த பிறப்பு ஒன்று இருந்தால் மீண்டும்
உன்சகோதரியாக பிறக்க வேண்டும்
ஊருக்கு ஓடி வர உறவுப்பாலமாக இருந்தீர்கள்
இனி யாரைத் தேடி ஊருக்கு வருவது
நீங்கள் இல்லாத ஊர் இனி நமக்கு இல்லை
என்றாகிப் பேனதே?
உங்கள் பிரிவு எங்கள் உயிர் உள்ளவரை
மறக்கமுடியுமா?
உங்கள் ஆத்மா இறைவன் திருவடிகளில்
சாந்தி பெற பிரார்த்திக்கின்றோம்.
ஓம் சாந்தி ஓம் சாந்தி ஓம் சாந்தி

அன்புடன்

அரசரத்தினம், சத்தியபாமா

பிள்ளைகள், மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள் (நோர்வே)

சகோதரர்களுடன்

கணவருடன்

தனது பிள்ளைகளுடன் மங்கை அம்மா அவர்கள்

மருமக்களுடன் மங்கை அம்மா அவர்கள்

மகனின் பட்டமளிப்பு விழாவின் போது

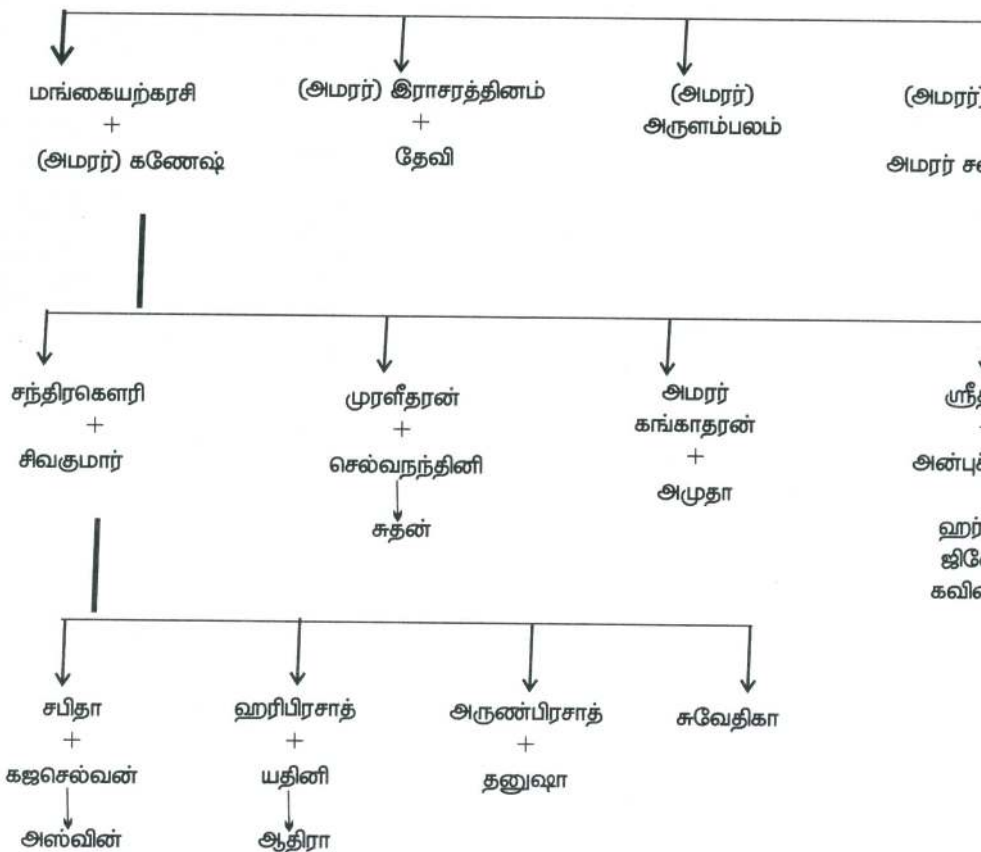
சகோதரர்களுடன்

75 வது பிறந்த தின விழாவின் போது.

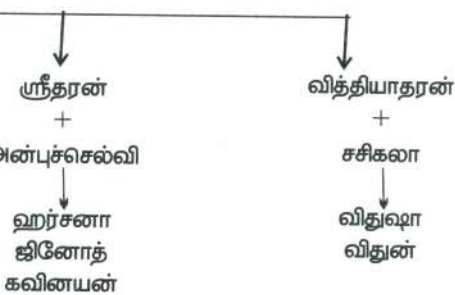
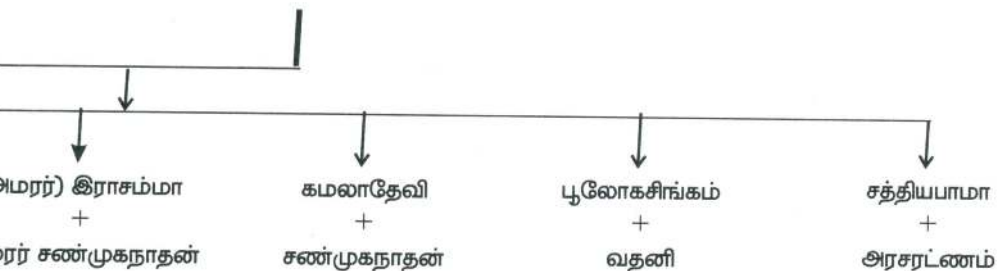

75 வது பிறந்த தின விழாவின் போது.

சாவழி

வம் + நாகம்மா

ருஸ்ரு ருல்லல்

சென்ற 10.04.2021 அன்று இறைபதம் அடைந்த எங்கள்
குடும்பத்தின் குலவிளக்காக விளங்கிய

அமரர் கணேஸ் மங்கையற்கரசி

அவர்களின் மறைவறிந்து உடன் வந்து உதவி
செய்தவர்களுக்கும், அனுதாபச் செய்தி
தெரிவித்தவர்களுக்கும், தொலைத்தொடர்புகள்
மூலம் அனுதாபச் செய்தி தெரிவித்தவர்களுக்கும்,
கண்ணீர் அஞ்சலி பிரசரம் வெளியிட்டவர்களுக்கும்,
மரணச்சடங்கில் நேரில் கலந்து கொண்டவர்களுக்கும்,
அந்தியேட்டி, வீட்டுக் கிருத்திய கிரியைகளில்
பங்கு கொண்டவர்களுக்கும், உற்றார், உறவினர்,
நண்பர்கள் அனைவருக்கும், இம்மலரினை வெளியிட
உதவிய அன்புத் தங்கை அரசரத்தினம், சத்தியபாமா
குடும்பத்திற்கும்(நோர்வே), மலரினை அச்சிட்டுத் தந்த
கரிகணன் அச்சகத்தினருக்கும் எமது மனமார்ந்த
நன்றிகள் உரித்தாகுக.

11ஆம் வட்டாரம்,
புங்குதேவ

குடும்பத்தினர்

